

LOSSE NUMMERS 15 CENT

9^E JAARG. N^O 23 — 21 AUGUSTUS 1931

ZEEUWSCHIE

REDACTIE EN ADMINISTRATIE
STATIONSWEG 24, ROTTERDAM
TELEF. 505-40 GIRONUMMER 101981

EDITIE

UITGAVE VAN HET
GEILLUSTREERDE WEEKBLAD
GROOT-ROTTERDAM

DE BLOEM VAN ZEELAND

op bezoek in de Rotterdamsche Diergaarde.

De door het kampeeren wel geschikte rustige plekjes in onze duinen met 't onvergelykelijke vergezicht over de mooie landschappen van Walcheren en Schouwen.

Kampeeren

Het kampeeren is iets van de laatste jaren. Als je vijf en twintig jaar geleden het in je hoofd kreeg, om er met een tent op uit te trekken, dan vroegen de menschen of je stapelgek was. En er zijn er heden ten dage nog die dit vragen. Nu zijn er altijd menschen geweest — en ze zullen er altijd blijven ook — die er het plezier niet van kunnen begrijpen, in een tent te slapen, zoolang je dat nog in een bed kunt doen.

En toch heeft het kampeeren zoo'n bijzondere bekoring en tegelijk is het voor jonge menschen zoo nuttig dat wij er warme voorstanders van zijn.

't Is werkelijk iets buitengewoons, ergens in een

vergeten boschje, waar zelden iemand komt, 'n tent op te slaan en daarin voor eenige nachten onderdak te vinden. 's Morgens schijnt de zon door de tentopening naar binnen; de roodborstjes zitten te zingen op de scheerlijnen, en je bent zóó buiten. Gauw wat hout in de zelfgegraven veldkeuken; het brandt, dat 't 'n lust is, en spoedig raast het theewater. Dan, na het ontbijt, de duinen in of het

Verrast door 'n Maarsche bui in Augustus.

bosch, of naar 't strand.

Natuurlijk zijn er ook dagen — en deze zomer had er véél — dat het regent. Maar 'n kampeerder moet 'n onverwoestbaar goed humeur bezitten, óf niet met kampeeren beginnen. Dan maarden primus of blauw-

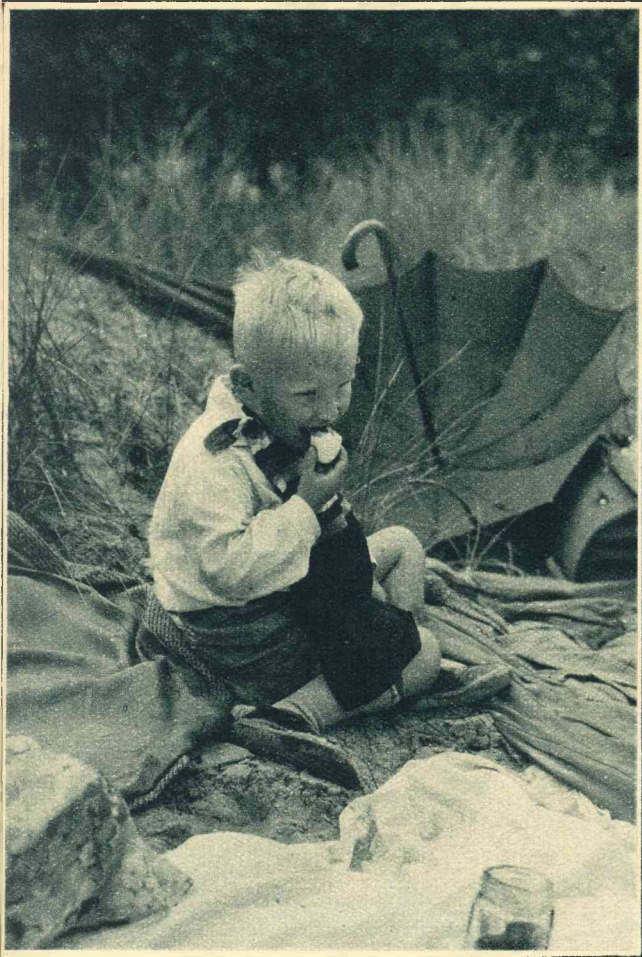
brander in de tent gehaald, en daarop het spiegelei gebakken!

's Avonds het kampvuur, dat hoog oplaait in den stillen nacht! Dat is iets onvergetelijk moois, en men moet er bij zijn geweest, om het mooie er van te kunnen begrijpen.

Kampeeren is nuttig. De jonge menschen doen voor een paar weken afstand van de beschaving. Ze moeten zichzelf leeren helpen, en worden handig in vele dingen. Als het eten mislukt, zullen ze moeder's kookkunst dubbel waardeeren als ze thuishomen. Alles wat hier gemist wordt, wordt later des te meer gewaardeerd.

← Een kampeerder moet een onverwoestbaar goed humeur bezitten.

in Zeeland

De lunch van den kampeerder.

Ook is er de vrijheid, die echter geen tuchtelooheid mag worden. Dat gebeurt ook zelden. Een goed kamp regeert zichzelf. Er is daar geen tucht noodig. Bovendien heeft het kamp 't voordeel, dat de jonge menschen er leeren, wat echte kameraadschap is. Zij zijn op elkaar aangewezen, moeten elkaar helpen.

We spraken hier over een goed kamp. Maar natuurlijk heeft het kampeeren ook zijn schaduwzijden. Te jonge menschen moet men om te beginnen alleen onder goede leiding laten kampeeren. Ook moeten de jonge menschen goed voor zichzelf weten te zorgen. Dit is een voorname factor en daardoor is het kampeeren niet zoo goedkoop, zooals veelal wordt beweerd. Al die bereke-

De gramfoon geeft een welkome afleiding.

ningen: van zoo- of zooveel per dag kan men leven, deugen niet. Natuurlijk, het kàn. Maar men bedenke, dat de jongelui een heelen dag buiten zijn, meer lichaamsbeweging nemen dan gewoonlijk, veel in het water zijn, en door dit alles extra voeding noodig hebben. Daarom is het kampeeren, indien men het goed wil doen, niet goedkoop. Voorts mag de ligging niet worden verwaarloosd. Een enkel grondzeil of enkel stroo is niet voldoende. Men neme eerst een grondzeil en legge daarover een flinke laag stroo. Bij droog weer is dit niet

zoo belangrijk, maar zoodra er regen valt, geeft de grond op, en vele ziekten liggen op de loer.

De kampeerders moeten daaraan denken. Goed voedsel, goede ligging en voldoende kleding zijn absoluut noodzakelijk. En indien men deze dingen in acht neemt, levert het kampeeren niet veel gevaren op, mits men er ook zorg voor draagt, zijn tent op veilig terrein te zetten.

Men kieze hiertoe, indien mogelijk, altijd particulier terrein, omdat dit de grootst mogelijke veiligheid biedt.

Alleen gezonde jonge menschen kunnen tegen het kampeeren. Gelukkig, dat de laatste jaren ook overal jeugherbergen ontstaan. Daardoor worden ook de zwakkere

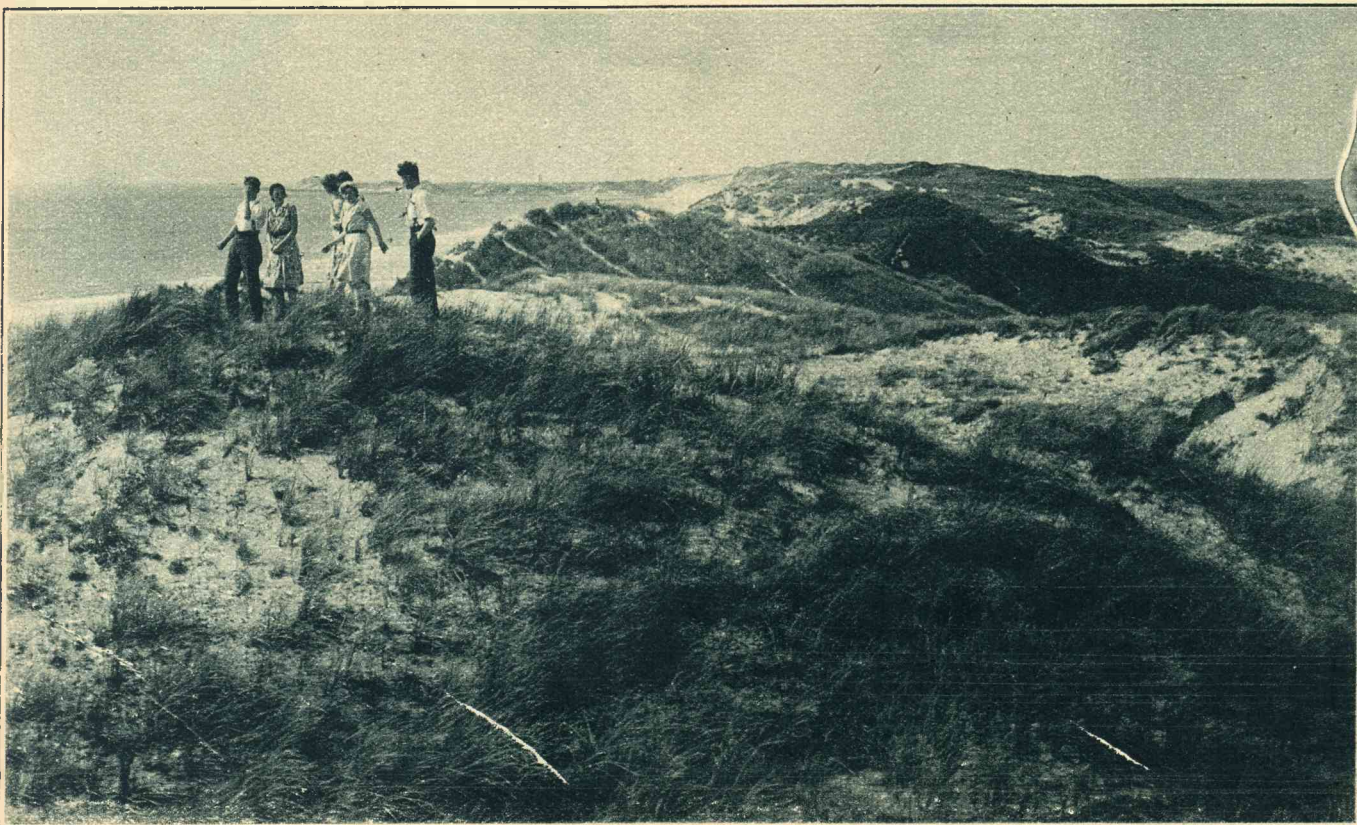
jonge menschen in de gelegenheid gesteld, 'n min of meer zwervend vacantieleven te leiden terwijlze tòch op 'n veilig en beschut onderdak kunnen rekenen.

't Kampeeren neemt in Zeeland groote afmetingen aan. Gedurende den zomer ziet men op Walcheren, Schouwen en Zeeuwsch Vlaanderen overal de witte tenten verscholen in 't groen. Voor de jeugd gaat dit verre boven het gewone logeeren of op reis gaan; zij heeft het romantische noodig, en voor wie kampeeren gaat, is de romantiek gewaarborgd! Z.

...of de duinen in.

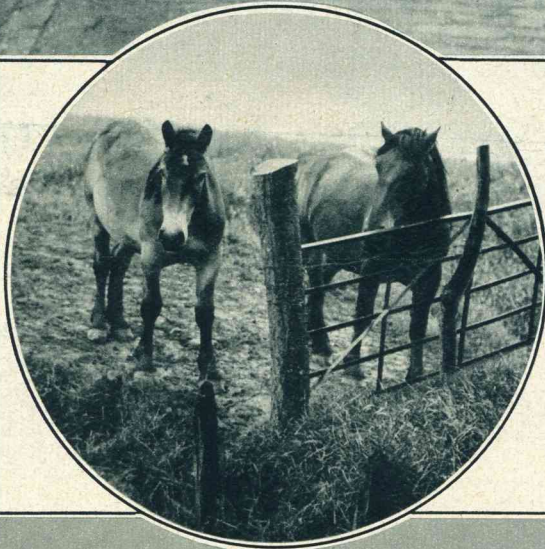
Als het goed weer is dan naar het strand.

KIEKJES VAN DUIVELAND

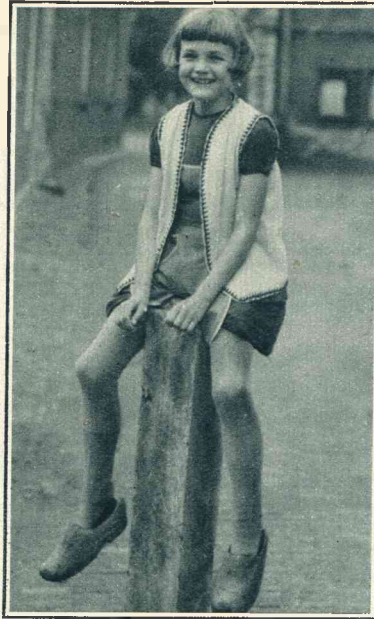
Aan de haven
te Bruinisse.

Regenstemming onder Drei-
schor. De paarden vinden
bijkbaar het gras te nat.

Een Duivelandisch molen-landschapje onder 's-Heer-Jansland.

Het zitje van de Nieuwerkerker jeugd.

Dorpskiesje te 's-Heer-Jansland.

STEDESTEMMEN

BROUWERSHAVEN

Een prooi van wisselenden stroom
die havens afdamt, en aan droom
van welvaart plots een einde maakt:

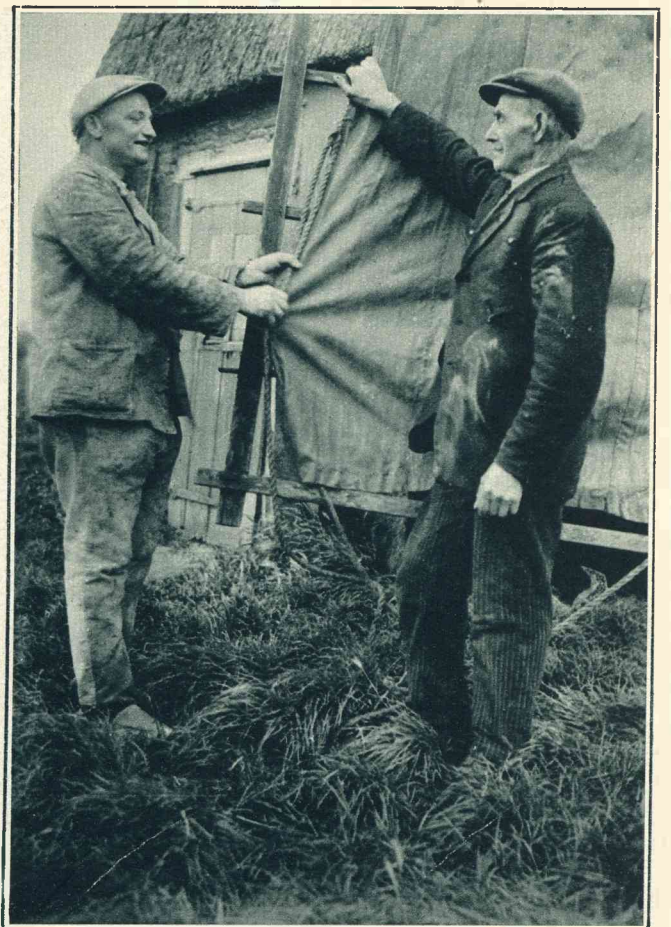
Een prooi van westerstorm, die kraakt
de huizen en ze ondermijnt.
Een zinkend scheepje, dat verdrijft...

Een stad die eertijds machtig was:
Waarvan de trotsche kerk getuigt:

De stad van Vader Cats, wiens beeld
zich voor den tand des tijds niet buigt!

Een stad die mooi van stilte is,
die rust geeft aan 't onrustigst hart:
Een stad waar 't leven is verstard:

Een wonde die nooit wordt geheeld,
een slaag gemis. B. P.

De molenaar van Ouderkerk spant het
zeil op de wieken van den molen.

WATERSLUIERS

Blauwe en Grijsze Vogen

DOOR

BARONESSE ORCZY

No. 12

Natuurlijk Maar je zult mij toch niet zoo lang laten wachten?"

"Het zal heelemaal van den gezondheidstoestand van moeder afhangen. Zullen wij zeggen over zes maanden?"

"Drie, alsjeblieft, op zijn hoogst. Je moet weten, dat die chèques..."

"Ik begrijp het, ja. Wanneer krijg ik ze in mijn bezit?"

"Op onzen trouwdag."

"Maar hoe kan ik er zeker van zijn, dat je ze mij geven zult?"

"Maar kindlief," protesteerde hij, "ik zal toch mijn eigen zwager niet naar de gevangenis helpen?"

"En wat moet er intusschen met Tom gebeuren?"

"Ik hoor, dat hij aan de hoede zal worden toevertrouwd van dien mr. ... hoe heet hij ook weer? ... die kaarten en whisky uit den boeze vindt, als ik het goed begrepen heb. Nog iets anders, lieveling?"

"Dat wij elkaar zoo min mogelijk zullen ontmoeten."

"Als je dat vraagt, eisch ik dat wij over drie weken trouwen."

Horfman sprak heel vriendelijk, zonder een spoor van ironie in zijn stem of op zijn gezicht. Fay luisterde slechts met een half oor, terwijl hij over hun toekomst sprak, haar raad vroeg, naar haar wenschen informeerde.

Zij voelde zich verschriktelijk moe. Wat kon haar die toekomst schelen, wat kon het haar schelen, waar haar huis zou zijn — haar thuis! Het viel haar moeilijk, om op zijn vragen samenhangende antwoorden te geven.

Eindelijk zweeg hij. Hij stak zijn hand uit, en vroeg de hare te mogen vasthouden. Toen zij aan zijn wensch voldeed, bracht hij haar hand aan zijn lippen. Hij gedroeg zich onberispelijk, er was niets melodramatisch in de wijze, waarop hij op deze overeenstemming inging — de overeenstemming, die haar heele leven tot inzet vroeg.

Een paar minuten later was hij weg. Fay hoorde het geronk van zijn auto in de verte wegsterven. Zij was alleen. Niemand, die zien kon, hoe zij haar hoofd tegen den muur leunde. Niemand, die haar kon hooren fluisteren: „O mijn God, hoe zal ik het ooit kunnen volhouden?"

NEGENDE HOOFDSTUK

De blokhut aan den rand van de wildernis zou voor den eerstkomenden tijd verlaten worden, want zij lag een beetje te ver van Bootham af, om iederen dag heen en weer te rijden. Daarom begaf Lance zich op zekeren dag nadat hij zijn hut had schoon-gemaakt en opgeruimd, met Emma en Mr. Micawber bergafwaarts. Emma zou een plaatsje krijgen in de stallen van Bootham, terwijl Lance en Mr. Micawber een geschikte kamer in Glamisdale hadden gevonden en van en naar het werk zouden rijden in 'n kleinen two-seater, dien Mr. van Menterghem welwillend voor dat doel had afgestaan.

Blauwoogje was op een dag naar de ranch van Mr. Crum komen rijden, om Lance te spreken, en zij had hem verteld van de uitvlucht, die Fay verzonnen had, om Mrs. van Menterghem niet de waarheid te hoeven zeggen. Deze waarschuwing was nog bijtijds gekomen, zoodat Lance nu een kort snorretje droeg, en lang haar, dat in een lok over zijn voorhoofd viel. Het verschil in kleeding, en een ingestudeerde houding zouden de rest wel doen, hoopte hij.

Maar niettegenstaande dit alles was de uitwerking op Mrs. van Menterghem sterker dan hij verwacht had. Hoewel zij toch gewaarschuwd was, kon zij haar opwindning niet verbergen.

"Het is werkelijk opvallend," zeide zij, „u hebt mij heusch schrik bezorgd, Mr. Madoc, hoewel mijn dochter mij toch gewaarschuwd had, nietwaar lieveling? — maar u moet mij maar vergeven dat ik u zoo aanstaar — u lijkt zoo verschriktelijk op iemand, dien wij vroeger heel goed gekend hebben... dat wil zeggen, mijn dochter en ik, want Tom was nog op kostschool, toen hij bij ons in Canada kwam, dien Mr. Amos Beyvin bedoel ik... een ongelukkige jongen, die heelemaal den verkeerden weg is

opgegaan... en toen is hij bij een spoorwegongeluk om het leven gekomen... het was eigenlijk maar gelukkig voor hem, want anders zou hij nu in de gevangenis zitten, is het niet zoo, zuster Browne?"

De situatie was van een bitteren humor voor Lance. Hij vroeg zich onwillekeurig af, of Mrs. van Menterghem werkelijk in ernst was, of dat zij maar comédie speelde, en zich, omwille van haar dochter, maar hield, alsof zij de waarheid niet doorzag. Het was een vreemde toestand, waarin hij zich bevond — overgeleverd aan drie vrouwen, die alles van zijn verleden afwisten. Elk van hen zou hem morgen aan den dag kunnen prijsgeven, hem zijngeestelijken ondergang tegemoet kunnen zenden, indien zij dat wilden. Dat wil zeggen, als het alledaagsche vrouwen waren geweest. Maar noch Fay — mooie Fay! — noch Blauwoogje — lief, goedig Blauwoogje! — waren alledaagsche vrouwen. Lance kon zich niet indenken, dat er ooit iets zou gebeuren, waardoor hij een van hen beiden tegen zich zou innemen, maar hij voelde zich niet zoo zeker van Mrs. van Menterghem. Zij was verschriktelijk praatziek en had niet het minste bedwang over haar tong. En...

"Ik zal u eens een paar foto's van dien armen Amos Beyvin laten zien, Mr. Madoc," zeide zij. „Zuster, zoudt u even willen kijken in de bovenste la aan den linkerkant van mijn bureau? Daar ligt een soort map — ziet u haar niet? — zwart fluweel, bewerkt met bloemen van wol... ik weet toch zeker dat zij daar moet liggen... Kijkt u dan eens aan den rechterkant... Maar mijn lieve hemel! Ik dacht zoo vast, dat ik het ding weer in mijn bureau had gelegd... enfin, we zullen er dan wel eens een anderen keer naar kijken. U wilt de foto's immers graag zien, niet Mr. Madoc?"

"Het zal mij inderdaad een groot genoegen zijn, Mrs. van Menterghem."

"Ik heb ze uit de „Daily Mail" geknipt, toen hij voor het gerecht moest komen, omdat hij een agent had gedood. Het was eigenlijk niet zijn schuld, moet u weten, maar het geval heeft een zeer noodlottige wending voor hem genomen..."

"Zeer noodlottig inderdaad."

Zij ratelde maar door en vertelde hem alles over „dien armen jongen", zich af en toe tot zuster Browne wendend om de bevestiging te hooren van haar mededeelingen. Ook zinspeelde zij even op de liefdesgeschiedenis tusschen dien Amos Beyvin en haar dochter Fay.

"Zij is er nu natuurlijk heelemaal overheen, maar toen dacht ik heusch, dat het haar hart zou breken. Gelukkig is zij hem nu heelemaal vergeten, en zij scheen het absoluut geen bezwaar te vinden, dat u zoo erg op hem leek — dat had ik toch zeker verwacht... het is eigenlijk maar goed, dat het zoo is gegaan, want zij zal nu wel binnenkort met Mr. Horfman trouwen, een heel goeden vriend van Tom. U kent Mr. Horfman toch zeker, Mr. Madoc?"

"Slechts heel oppervlakkig."

"Tom is zoo verschriktelijk op hem gesteld! Maar als Mr. Horfman eenmaal getrouwd is, zal hij natuurlijk zijn tijd niet meer aan Tom kunnen geven... daarom zijn wij allemaal zoo blij, Mr. Madoc, dat u nu net op het toneel bent gekomen en dat u Tom gezelschap zult kunnen houden. Het is werkelijk een uitkomst."

"Ik ben blij, dat u er zoo over denkt, Mrs. van Menterghem."

Mevrouw van Menterghem was zoo opgewonden over alles — het engagement van Fay en de komst van Mr. Madoc, die zoo sprekend op Amos Beyvin geleek — dat zuster Browne haar 'n lichte dosis bromide moest geven, om haar zenuwen te kalmeeren. Zij sliep daar uitstekend op, doch toen zij 's middags wakker werd en naar beneden zou

gaan om thee te drinken, was zij nog steeds vol van die wonderlijke gelijkenis. Mr. van Menterghem moest er natuurlijk ook alles van hooren.

"Je hebt nog nooit zooiets gezien, Bert. Een echte dubbelganger. Vind jij ook niet, Fay?"

Mr. van Menterghem wist nog van niets.

"Wie?" vroeg hij perplex. „Wat? Wie is een echte dubbelganger?"

"Moeder bedoelt, dat die man, Lance Madoc, zoo sprekend lijkt op een jongen Engelschman, dien wij vroeger gekend hebben," verklaarde Fay.

"Ja. Een zekere Mr. Amos Beyvin. Je weet wel, Bert, die man, waar ik je van verteld heb, die met Fay verloofd is geweest, en toen..."

Fay kromp ineen. Schat van een moeder! zelfs daarover had zij haar mond niet kunnen houden. De goedgehartige en tactvolle Mr. van Menterghem deed een poging om het gesprek een andere richting te geven.

"Ik zal Madoc vandaag of morgen onze veulens laten dresseeren. Daar kunnen we nog plezier mee hebben, Fay, dat zul je eens zien."

"Dat denk ik ook wel," antwoordde Fay.

"Ja, dat is ook zoo vreemd," vervolgde Mrs. van Menterghem, hardnekkig terugkeerend naar het onderwerp van den dag. „Amos Beyvin was ook zulk een uitstekend ruiter."

"De meeste Engelschen kunnen goed met paarden omgaan," verklaarde Mr. van Menterghem.

"Dat weet ik wel, maar Amos Beyvin was werkelijk iets buitengewoons op dat gebied... en nu die Lance Madoc ook... Ik wilde, dat ik je die foto's kon laten zien, die ik van Amos Beyvin heb... ik heb ze toentertijd uit de „Daily Mail" geknipt, en..."

"Hebt u foto's van Mr. Beyvin, moeder?" vroeg Fay. Zij had het klaarblijkelijk erg druk met theeschenken. „Dat wist ik niet."

"Ik heb ze uit de krant geknipt... je herinnert je wel, toen het verslag van het verhoor er in stond, en later, met het spoorwegongeluk... de gelijkenis moet wel iedereen opvallen."

"Waar heb je die foto's, moeder?" vroeg Mr. van Menterghem. Fay deed haar best om zijn blik te ontmoeten; ze wilde doorgronden wat er in hem omging, maar hij gaf zijn heele aandacht aan zijn thee en zijn sandwich. Als hij opkeek, keek hij alleen maar naar zijn vrouw.

"Dat is het juist," vervolgde Mrs. van Menterghem gretig. „Ik heb ze in een soort map gedaan... je herinnert je dat ding wel, zwart, met bonte bloemen met wol erop gewerkt — Fay heeft het als kind eens voor mij gemaakt, en het was juist zoo'n gemakkelijk formaat om er cabinet-foto's in te bewaren... er zitten een paar portretten in van Fay en Tom toen zij klein waren, en van mijn eersten man... en een foto, die eens van Fay en Amos... ik bedoel Mr. Beyvin samen gemaakt is; ik denk dat ik daarom die uitknipsels erbij heb gestopt..."

"Laat ze me eens zien, moeder," onderbrak Mr. van Menterghem haar, tusschen twee happen van zijn sandwich door.

"En nu kan ik die map nergens vinden! Ik dacht zoo zeker, dat ik ze in de bovenste lavan mijn bureau had gelegd, maar ik vroeg zuster haar voor mij er uit te nemen, en zij heeft gezocht en gezocht, en daarna ikzelf ook nog, maar..."

Mr. van Menterghem had zijn sandwich verorberd, zette zijn kop thee neer, stond uit zijn gemakkelijken stoel op, en begaf zich naar de groote tafel die in den erker stond. Hij opende een van de laden ervan, haalde er iets uit te voorschijn, dat veel van een brievenmap had — een zwart voorwerp, bedekt met bonte bloemen — en hield het omhoog: „Is het dit?" vroeg hij.

Fay had haar oogen geen seconde van hem afgewend. Nu wendde zij haar blik van hem naar het voorwerp, dat hij in zijn hand hield. Niet dat het haar iets kon schelen, wat er nu zou gebeuren. Amos Beyvin, of Lance Madoc, zooals hij zich nu noemde, betekende niets voor haar; of hij zijn straf, die hij natuurlijk verdiende, toch nog zou

moeten ondergaan, was iets, dat haar ten eenenmale koud liet. Als zij 's nachts wakker lag, en over alles nadacht, dan moest Fay zichzelf wel bekennen, dat dat niet waar was, maar zij wilde er niet aan toegeven, zij wilde niets voelen — behalve natuurlijk medelijden met zuster Browne, wiens menschlievend plan, om Amos deze kans te geven, dan natuurlijk in duigen zou vallen.

Dat — haar meeleven met zuster Browne — zou dus ook wel de reden zijn, waarom haar hart zoo heftig klopte, nu haar stiefvader de oude map omhooghield met de vraag: „Is het dit?”

„Ja, ja, dat is zij,” riep Mrs. van Menterghem uit. „Waar lag ze?”

„Waar je ze laatst zelf hebt weggeborgen, moeder. Mag ik er in kijken?”

„Natuurlijk. Ik herinner mij nu ook, dat ik het ding in die la had gelegd, maar ik dacht, dat ik het allang weer mee naar boven had genomen, en ik zei tegen zuster Browne....”

Fay sloeg haar stiefvader vol spanning gade. Hij had de map geopend en keek heel aandachtig naar de foto's. Hij nam ze een voor een er uit, en die, welke hij reeds bekeken had, legde hij op de tafel. Hij maakte een of tweemaal een opmerking, als zijn vrouw hem de kans gaf er een woord tusschen te brengen.

„Vreemd, ja, heel vreemd.... Ja, ik begrijp nu wel wat je bedoelt....” En: „Op deze zie ik niet veel gelijkenis.... Zij zijn allebei wel echt het type van een jongen Engelschman. Ik heb er tientallen gekend, die precies op hen beiden lijken.”

Mevrouw van Menterghem kon niet zien wat haar man deed, want hij stond achter haar, en zij praatte aldoor. Zij vroeg ook om een tweeden kop thee en een tweede sneetje cake, maar al moest Fay de thee voor haar moeder inschenken en de cake snijden, toch ontging het haar niet, dat haar stiefvader een of twee van de uitknipsels in zijn eigen portefeuille legde, die hij toen weer bij zich stak.

TIENDE HOOFDSTUK

Het viel niet te betwijfelen dat Mr. Oskar Horfman er in geslaagd was, zich 't vertrouwen te verzekeren van Mr. van Menterghem, die niet zag dat het door zijn invloed was, dat Tom zijn ondergang tegemoet ging. Lance Madoc had dit, met de scherp-

zinnigheid, die jaloezie eigen is, echter dadelijk begrepen, doch het baatte hem niets, dat hij het den jovialen Hollander, die niet verder keek dan zijn eigen neus lang was, mededeelde.

„Ik mag Oskar Horfman graag,” verklaarde Mr. van Menterghem bij den eersten wenk, dien Lance hieromtrent gaf, „hij heeft altijd eerlijke zaken met mij gedreven. En zoolang als Tom bij hem is, komt hij tenminste niet in contact met de leegloopers, die de hotels en de amusements van Glamisdale onveilig maken. Mr. Horfman is een verstandig man, hij duldt geen vrouw in zijn huis niet eens een vrouwelijke bediende. Niet dat ik een vrouwenhater ben! Ik ga heel graag met vrouwen om, als ze goed en fatsoenlijk zijn. Maar voor zoo'n jongen als Tom is mannelijk gezelschap toch maar het beste. Nu, en dat vindt hij op Sans-Souci.”

„Maar u weet immers niets van Sans-Souci af, Mr. van Menterghem,” wierp Lance tegen.

„Hoe bedoel je dat? Ik ben toch massa's keeren op Sans-Souci geweest, ik heb er gedineerd en geluncht. Het is een prachtig landgoed, en Tom mag er trotsch op zijn, dat hij daar steeds zoo'n welkome gast is.”

„Maar het is een feit, dat Tom drinkt en speelt, en dat moet hij toch ergens doen.”

„In een van die afschuwelijke hotels in Glamisdale, niet op Sans-Souci, daar kun je van op aan. Ik heb daar niets anders dan de beste champagne op tafel zien verschijnen, en die werd met mate gedronken. En nog nooit is mij daar een pak kaarten onder oogen gekomen.”

„Dat beteekent dan alleen maar, dat Mr. Horfman het verstandiger acht jou zand in de oogen te strooien, vriend,” dacht Lance, maar hij zei het niet.

„Als Fay eenmaal getrouwd is, en haar intrek op Sans-Souci heeft genomen,” vervolgde Mr. van Menterghem tevreden, „dan zal Tom daar wel een aardig meisje leeren kennen, en zoo zijn wilde haren verliezen.”

Als Fay eenmaal getrouwd is! En haar intrek heeft genomen op Sans-Souci! Groote hemel!!! Iederen keer als er over die naderende gebeurtenis gesproken werd, had Lance een gevoel of hij een moord zou kunnen plegen. Hij haatte Oskar Horfman, hoewel hij niets van hem af wist, behalve wat zijn eigen gevoel hem ingaf, en gevoel, dat be-

invloed wordt door jaloezie, is lang niet altijd betrouwbaar.

Telkens als hij de kans had, om Fay alleen te spreken, begon hij er over, maar dat gebeurde slechts heel zelden. Op zekeren dag kwam zij echter in de omheining, waar Lance zijn eigen methode om paarden te dresseeren op een paar bijzonder wilde veulens zou toepassen. Hij had niets op met de wijze, waarop men dat in dit land placht te doen; hij voelde niets voor dat omvergooien, trekken en duwen en half laten stikken, daarom had hij een eigen dresseer-methode bedacht. Mr. van Menterghem liet hem zijn gang gaan.

„Laat hem maar doen,” zeide hij tegen de andere cowboys, „als hij een leelijke tuimeling maakt is het zijn eigen schuld. Maar hij kan uitstekend met paarden overweg....”

Fay was nieuwsgierig. Gewoonlijk legde zij een soort van verdraagzame verachting voor den nieuwen employé van haar stiefvader aan den dag, maar toen zij hoorde, dat hij de veulens zou gaan dresseeren, begaf zij zich met Tom naar de omheining. Het eerste veulen was erg wild, en het grapje duurde meer dan drie uur. Emma was er ook, om later hulp te bieden, en Mr. Micawber kwam op zijn kromme pootjes achterna gehobbeld, hoewel hij strikte bevelen had gekregen om thuis te blijven. Het hek werd voor zijn neus toegedaan, maar hij vond een plek, waar hij er onderdoor kon kruipen, en zoo kwam hij, dik onder de modder, de omheining toch binnen. Daarna scheen hij er een verwoed genoegen in te vinden om iedereen in den weg te loopen. De beide andere knechten, die tegenwoordig waren voor het geval dat hun hulp gewenscht zou zijn, trachtten hem, voor zijn eigen bestwil, opzij te schoppen, want het veulen rende als krankzinnig in 't rond, en Lance had geen tijd om op hem te letten. Maar hoewel Mr. Micawber verschrikkelijk in den weg liep — soms midden op het terrein in een modderpoel ging zitten en dan rondkeek alsof hij de baas van het spul was — wist hij altijd aan een schop te ontkomen. Soms rende hij met één wild-flappend oor dwars de omheining over, tot vlak voor den neus van het veulen, zoodat Fay onwillekeurig een gillette van schrik liet hooren, en de cowboys begonnen te vloeken, niet anders verwachtend, dan dat zij dadelijk het vermorzelde hondenlijk onder de pooten van het paard uit zouden moeten halen. Maar telkens dook Mr. Micawber 'n paar meter verder weer op, zoo kalm alsof er niets gebeurd was; van zijn ooren tot 't uiterste puntje van zijn staart bespat met modder. Als hij dan weer zitten ging, knipte hij 'n oogje, alsof hij zeggen wilde: „Waar is al die herrie voor noodig? Dacht jullie soms dat ik niet snapte, dat ik naar den anderen kant moest uitwijken?”

Lance, die al zijn aandacht voor zijn werk noodig had, vond niet veel gelegenheid om naar Fay te kijken; alleen wanneer het veulen hem 'n oogenblik rust gunde, wierp hij een steelschen blik naar haar. Zij zag er snoezig uit in een rijbroek en een blauwe blouse, een leeren riem om haar slank middel, en hooge rijlaarzen. Zij had een gekleurde shawl om haar hoofd gebonden, om haar haar op zijn plaats te houden, maar 'n paar blonde krullen waren er onder uit gesprongen en het windje speelde er mee, en de zon deed ze glinsteren als gouden vlammetjes.

(Wordt voortgezet)

Een levendig stadsbeeld te Gouda.

De zwanen houden den visscher aan den Bergschen Plas gezelschap.

OP DE PLASSEN WARE WATERFESTIJNEN OM ROTTERDAM

Vele makke . . .
mensen gaan in
een kleine roeiboot . . .

De boot is gekanteld. Geen nood, want de bemanning kan uitstekend zwemmen, anders waagt men zich ook niet in zoo'n kleine boot op zulk een groot water. Een der zwemmers uit de gekantelde boot wordt netjes „opgepikt”.

Het mag waarlijk gelukkig heeten, dat er in de onmiddellijke nabijheid van de groote stad Rotterdam zulke schoone, wijde plassen zijn, waar men zich des zomers uitstekend kan amuseeren. Zeilen, roeien, zwemmen zijn de vermaken, die er veelvuldig voorkomen. Het is er frisch en heerlijk en menigeen geniet er naar hartelust van de watervreugd. Ook zijn er steeds veel kijkers langs den kant, die op hun beurt weer genieten van de kostelijke schouwspelen. Onder hen behoorden ook wij en we brachten diverse aardige tafereeltjes en „momenten” voor onze lezers op de foto, die er, rustig thuis zittend, nog weer hun genoegten om kunnen hebben.

In China? Neen, doch bij het waterprietje aan de Rotterdamsche Plassen.

Op den Bergschen Plas. — O, wat is het er prettig met die zeil- en plezierbooten!

Laveeren tegen den wind. — Dit moet men in 't leven ook dikwijls!

Watersport zit den Rotterdammer in het bloed. — Met de „Charlatan” is het heerlijk varen.

AAN 'T ZILVEREN WATER IN DE ZI

ER IN DE ZILVERSTAD (SCHOONHOVEN)

De Stoombootkade te Meppel.

Kussen.... Parels.... Kussen....

Door WILHELMINE BALTINESTER

In een van de luxe-hotels van de badplaats hebben ze elkaar leeren kennen en gelooven verliefd op elkaar te zijn. Onder 'n wandeling in de maneschijn op het marmerterras van het hotel mag hij haar kussen. Haar kus is zacht, maar heeft tegelijkertijd iets van een steen en om deze kilte te overwinnen, kust hij haar nog inniger.... het kille verdwijnt....

„Zooals jou heb ik nog nooit iemand liefgehad,” fluistert hij. „Het hangt uitsluitend van jou af, wanneer we trouwen.”

Ze herademt. Dus nu is de eindeloze jacht op een man toch werkelijk afgelopen. Nu hoeft ze niet meer met haar moeder lange reizen te maken om een man te vinden, die haar verwennen wil, die haar trouw wil zijn. Het doel is bereikt! Bovendien is hij een nette, flinke vent! Eerlijk gezegd sprak het hart ook een woordje mee. Een sterk woordje zelfs! Nu behoeft ze niet langer te zoeken. Ze huilt. Huilt, omdat ze eerst nu de spanning van dit jarenlange zoeken, het opwindende in zijn volle diepte voelt.

„Het doet me pijn, dat je huilt en toch maakt het me gelukkig,” fluistert hij en drukt haar inniger tegen zich aan. „Voel je niet, lieveling, dat wij voor elkaar geschapen zijn?”

Hij spreekt goed, denkt ze bij zichzelf.

„Liefste, in ditzelfde uur zijn er wellicht op de wereld hier en daar nog een paar mensen zoo gelukkig als wij beiden.... en toch geloof ik, dat van alle mannen, die op dit oogenblik hun geluk in de armen houden, ik de allergelukkigste ben!”

„Ik weet nog niet eens je voornaam,” zegt ze, haar wenkbrauwen fronsend.

„Erwin....”

„En je adres weet ik ook niet!” vervolgt ze. Haar moeder zal natuurlijk vragen, waar hij in B. woont en hoe hoog zijn inkomen is.

„Je zou me bijna boos maken met je ondervraging, alsof je een rechter van instructie bent! Is het niet hetzelfde of ik op het X-plein of in de Y-straat woon? Laat je dat niet onverschillig? Maar weet je wat *mij* niet onverschillig laat? Dat je zoo'n mooien hals hebt!” Hij kust haar.

„Een hals nog gladder dan de parels van je collier!”

Achter de donkere silhouetten van de boomen glanst als een zijden draad het meer. Ze dalen van het terras af en loopen in de richting van het water. Erwin blijft staan. „Zullen we een boot nemen?”

Ze knikte.

„Mijn kleine, kleine Eva!” Hij tilt haar in zijn armen en draagt haar naar de boot. Wat is hij eigenlijk ouderwetsch in zijn liefde! Maar het is toch wel prettig, je voelt je zoo veilig in zijn sterke armen....

Op den steiger zit een schipper te slapen, de beenen boven het water bengelend. Hij wordt gewekt; als twee menschen elkaar liefhebben, moet de geheele wereld voor hen klaar staan. Trouwens, die man zit daar toch om zulke paartjes in den nacht voor het drievoudige tarief rond te varen!

De boot steekt van wal. Nachtelijk duister — maneschijn. Het water zingt onder de lichte aanraking van de roeiriemen. Kussen....

„Je mond, je hals, je blanke hals....”

De boot vaart langzaam het geheele meer rond — driemaal, viermaal, tienmaal, — een halven nacht! Telkens als ze aan den steiger komen vraagt de schipper over zijn schouder: „Verder?” — „Verder!” antwoordt steeds een kussende mond. Eindelijk vraagt de schipper niets meer en legt aan.

„Het is bedtijd, mijnheer,” zegt hij half-boos. „Wie denkt er nu aan slapen!” lacht Erwin en werpt geld in de verweerde hand.

„Wie kan nu slapen!” herhaalt hij als ze den weg naar het hotel inslaan. Plotseling blijft zij staan: „Mijn parels! Ik heb mijn collier verloren!”

„Parels? Had je ze nog op het terras? Of in de boot?”

„Ik weet het niet.... ja.... op het terras waren ze er nog. Ze moeten in de boot liggen!”

Ze keeren terug. Haastig loopt hij vooruit, bukt

zich, zoekt bij het licht van een brandenden lucifer den weg af. De boot ligt verlaten, de schipper is weg. Ze doorzoeken het vaartuig. Hoe leeg en doodscht ziet alles er nu uit! Het is niet meer de boot uit het sprookje, maar een leelijk zwart schuitje van vies-ruikend hout. Op die bank hebben ze daareven nog gezeten....

„Ik zie niets!” zegt hij nerveus, „misschien heeft de schipper iets gevonden. We moeten hem zoeken. Hier leidt de weg naar het dorp, we kunnen hem nog gemakkelijk inhalen.”

De maan beschijnt haar gezicht. Hij ziet iets vreemds, iets wantrouwends in haar oogen. Ze loopen den schipper na en halen hem in. Onwillig blijft de man staan, schudt het hoofd: hij heeft niets gevonden. Na een korten, brommigen groet gaat hij verder. Ze blijven staan en kijken elkaar in de oogen. Bij beiden een koele blik.

„Denk je dat....” komt langzaam, dreigend zijn vraag.

Ze haalt de schouders op. „Dat is belachelijk! Maar waar zijn mijn parels?”

Ze loopt door, hij volgt. Ze tobt: we kennen elkaar pas een paar dagen. Wat weet ik eigenlijk van hem af? Niets! Een kennismaking in een hotel! Dikwijls genoeg hoort men van dezen truc, om eerst een vrouw het hof te maken teneinde haar dan gemakkelijker te kunnen bestelen! Wat weet ik van hem? — Tegelijk voelt zij haar hart protesteeren. Stil! Het hart moet zich met zulke dingen niet bemoeien, dat zijn kwesties die de hersenen moeten oplossen! Ook een dief kan goed kussen!

„Waarom zeg je niets?” vraagt hij.

Ze antwoordt niet. Wat een schandaal! Die dure parels! Wat zal mama een scène maken, ze is toch al zoo nerveus!

Zwijgend komen ze bij het hotel, zwijgend gaan ze door de hall. Erwin blijft staan, maakt een buiging waarop ze met een kort knikje antwoordt. Ze weigert hem haar hand, stapt in de lift, ziet daar in den spiegel haar hals.... „Blamage, blamage,” hamert het in haar hoofd. In haar kamer is diepe rust. Moet ze zwijgen of haar moeder alles vertel-

len? Moet ze het bij den hoteldirecteur aangeven? Zich belachelijk maken? De politie zal komen, haar uithooren, dan.... Neen!

Of toch....? Zou het misschien een manier zijn om de aandacht op zich te vestigen? Ongetwijfeld zal het geheele hotel erover spreken, maar dan zal zij in deze geschiedenis toch een belachelijke rol spelen! Gekust en.... bestolen! Neen, ze moet zwijgen. Waar mijn parels zijn, mama? Hebt u ze in een paar dagen niet gezien? Ja, ja, ik wilde u niet nerveus maken.... ik zat in een boot en bukte, toen sprong het slot los en de parels vielen in het water. Ze liggen in het meer. Windt u nu niet op, mama.... natuurlijk alles stilhouden! Mama zal schreien, maar zij zal toch moeten berusten.... En hij? Natuurlijk zal hij vannacht nog het hotel verlaten! Ik heb hem te graag gehad! Nu niet huilen, flink zijn! Ik huil om hem, niet om de parels...

Ze betast haar hals, die nog gloeit van zijn kussen.... „Ik schaam me, ik schaam me zoo....”

Deze man heeft de onbeschaamdheid om den volgenden morgen op de hotelveranda rustig te ontbijten met een broodje met honing en koffiel! Als hij haar ziet, legt hij vlug het lepeltje uit zijn hand en maakt een buiging. Ze is zoo onthutst, dat ze hem star aankijkt zonder terug te groeten. Ze kiest een tafeltje aan het andere eind van de veranda, maar hij zit zoo, dat hij het geheele terras kan overzien. Zij zijn alleen, want het is nog heel vroeg. De hoteldirecteur komt vragen of de gasten misschien gehoord hebben, dat een dame een paarlencollier heeft verloren. Door de politie werd getelefoneerd, dat een schipper een paarlencollier heeft gevonden, dat gisteravond door een dame in zijn boot verloren is.

Eva kijkt met een lijkleek gelaat naar Erwin. Met een lachje om zijn kauwenden mond richt hij het woord tot den directeur: „Deze dame heeft het verloren!”

„Ja, maar....” stamelt zij, „we zijn den schipper nog nagelopen en hij beweerde, dat hij niets gevonden had!”

De directeur glimlacht. „Ja, dat heeft hij ook verteld. U moet weten, juffrouw, deze eenvoudige menschen zijn wantrouwend. De man geloofde het volle vindersloon mis te loopen als hij zich niet tot de autoriteiten wendde. In ieder geval wensch ik u geluk. Hoe licht had hij een dief kunnen zijn!”

„Ja!” beaamde Erwin.

„Het zou raadzaam zijn als de juffrouw — wellicht in gezelschap van mijnheer, die getuige is geweest — zoo spoedig mogelijk naar het bureau ging. De schipper zit daar te wachten.”

Eva knikt en de directeur verdwijnt.

Zij roert in haar thee. „Pijnlijk, pijnlijk, pijnlijk,” zegt het tikkende lepeltje. Erwin bestrijkt zijn derde broodje met honing.

„Goed geslapen?” vraagt hij plotseling.

„Merci.”

Hij pakt een vierde broodje; zij roert in haar thee zonder te drinken.

„Wilt u loopen of rijden?” aagt hij, terwijl hij aandachtig naar een goudgelen honingdraad kijkt, die van het lepeltje op zijn broodje vloeit.

„U” zegt hij tegen me! schokt het in haar op. „Ik wil loopen.”

Ze hoort zijn sterke tanden in het knapperige broodje bijten; nog steeds roert het lepeltje in den vollen kop thee..... Eindelijk is Erwin met zijn ontbijt gereed, langzaam wischt hij zijn mond af en staat op.

Ze gaan op weg. Eerst moeten ze door een stuk bosch, dan over een stoffigen straatweg.

Erwin spreekt over het weer, over het oordeel van Salomo, over 'n vlindevverzameling en over den lach van de Monalisa, dien hij voor 'n verbeteren lachje houdt. Op het bureau zit de schipper te wachten. Hij herkent hen beiden en knikt norsch. Hij vraagt en krijgt 'n groote belooning. De parels liggen weer om haar hals. „Dus nu is alles in orde,” zegt Erwin, als zij het muffe politielokaal verlaten hebben.

Ze zwijgt. Ze moet hem om verontschuldiging vragen. Als hij nu maar niet zoo spottend keek! „Mijnheer Eberborg....” begint ze.

Heel vriendelijk, als wilde hij haar helpen, vraagt hij snel: „U wilt weten wanneer mijn trein gaat?”

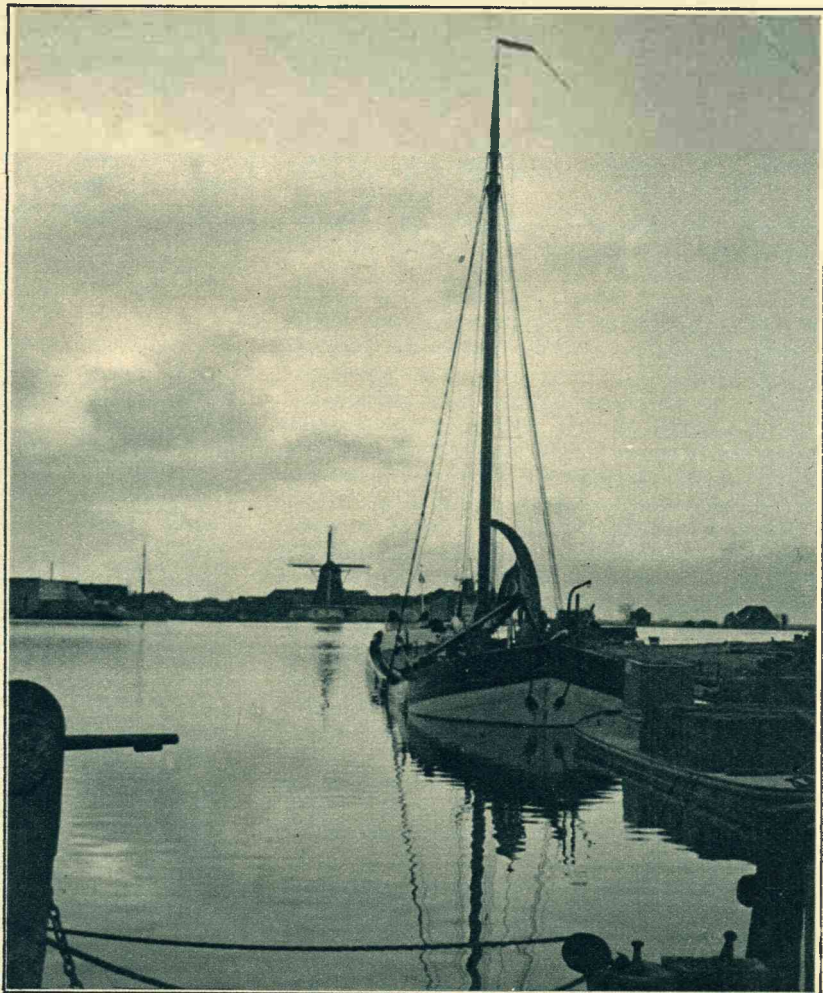
Ze kijkt hem verschrikt aan. „Ik wilde niet....” „Nee, natuurlijk zal ik u geen afscheidskus geven!”

„Maar dat bedoelde ik....”

„Weet ik wel. U bedoelde, dat ik het zou doen, maar ik doe het niet!”

„Lieve mijnheer Eberb....”

„Of die parels u goed staan? Voortreffelijk!”

Mooi Nederland: Middagstilte op de Zaan.

„Maakt u het mij toch niet zoo moeilijk!”

„Heeft u het mij gisteren gemakkelijker gemaakt?”

„Ik vraag u om vergeving!”

„Maar m'n lieve juffrouw, ik vergeef u dat natuurlijk!” Hij zegt het alsof ze hem iets heel onbeduidends gevraagd heeft.

„Het was een onzalige aaneenschakeling van...”

„Ja.... schakels.... kettingen....”

„Heeft u plezier om mij?”

„Gunt u mij dit plezier niet — na den treurigen avond van gisteren?”

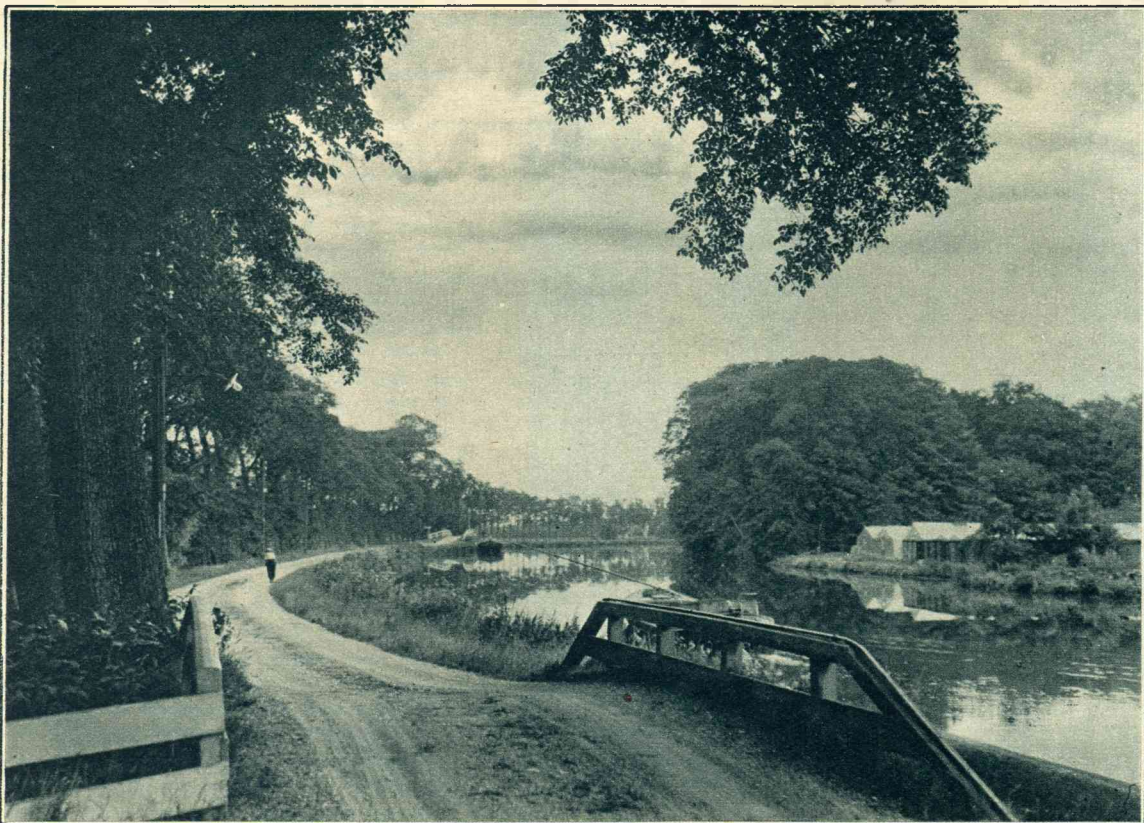
Ze zijn al bij het hotel. In de hall blijft ze besluiteloos staan. Moeten ze nu afscheid nemen? Ze reikt hem haar hand. Hij kijkt verwonderd naar dit handje, dat hem gisteravond hier op dezelfde plaats geweigerd werd en laat het een oogenblik doelloos in de lucht zweven, dan neemt hij het in de zijne met een gebaar alsof hij weet, dat ze het hem eigenlijk niet gunt. Haar blik wordt innig.

„En nu weg met die plagerij!” zegt hij en trekt haar in een donkere nis, die vanuit de portiersloge niet te zien is.

„Vlug, er is niemand! Geef me een kus. Ik geloof, dat ik een grooten traan zie. Kom eens hier daarmee, weg met die traantjes, ik heb ze al opgedronken. En nu mag je het wel weten. Eerlijk gezegd vind ik het goed, dat je zoo wantrouwend bent, want een dom gansje zou ik niet willen trouwen. Maar zoo een klein wijfje als jij wil ik hebben! Zoo een, die altijd op haar hoede is, die zich niet door een kus in de war laat brengen en toch kan liefhebben! Maar een heel klein beetje pijn heb ik je toch even moeten doen, omdat je wantrouwen mij gisteren zooveel verdriet deed. Jou ook?”

„Mij.... ook.... lieveling!”

De portier komt aanloopen om een gast in de leeszaal een brief te brengen, plots blijft hij staan, draait zich op het dikke tapijt vlug om en loopt een andere richting uit. De lift-boy heeft het bemerkt, sluipt naderbij en met nieuwsgierige groote oogen tuurt hij in den donkeren hoek, waar twee gelukkige menschen kinderen elkaar innig kussen.

Langs de Vecht bij Breukelen.

De Erfgenaam

DIE ZICH SCHUIJL HIELD

DOOR CHARLES GARVICE

Hij had al terstond gezien, dat Esther niet kon rijden en gebiedend riep hij haar toe:

„Houd u goed vast en wees niet bang!”

Toen spoorde hij zijn paardje tot het uiterste aan, reed de merrie voorbij en toen enkele oogenblikken naast haar, eer hij den teugel beetpakte, waarna hij haar gemakkelijk tot stilstand bracht.

Esther schommelde heen en weer in 't zadel; toen keek ze naar Jack — den man, die haar had gered — met een mengeling van verlichting en boosheid. Haar hoed was opzij gezakt, het prachtige haar was gedeeltelijk ontsnapt uit de wrong, haar gezicht was warm-rood, haar lippen half geopend. Ze zag er buitengewoon bekoorlijk uit, maar Jack dacht niet aan haar schoonheid, doch aan haar roekeloosheid en aan het gevaar, waaruit hij haar had gered.

„Zóó hard rijdt men geen heuvel af!” zei hij bijna ruw. „En dat nog wel op 'n oud paard! Als 't gestruikeld was, waar zou u dan terecht gekomen zijn?”

Op elken anderen tijd zou Esther zich verzet hebben tegen die woorden en tegen den toon, waarop ze werden uitgesproken, maar nu was ze daar te opgewonden voor.

„Op m'n hoofd, denk ik,” zei ze met een lach, die, ondanks haar zelve, wat onzeker klonk. „Dit is de eerste keer, dat ik op 'n paard zit —”

„Dat lijkt wel,” zei Jack. „Maar waarom hebt u niet iemand meegenomen, die wel kan rijden?”

„O, mr. Selby Layton was bij me, en die kan rijden,” zei ze.

Jack keek den bruine na, wiens berijder zich doodsbenauid aan zijn manen vastgreep en hij lachte grimmig.

„Zoo, kan die rijden? Het ziet er wel naar uit!”

Esther keek verschrikt naar den verdwijnenden ruiter.

„Kan hij niet rijden? Hij zal toch geen ongeluk krijgen?”

„Neen,” zei Jack kortaf. „Z'n paard begint al wat vaart te minderen. Hij zal hem wel veilig naar den stal brengen. Hoe komt u er, in 's hemelsnaam, toe om alleen met hem uit te gaan, terwijl u zelf niet eens kunt rijden?”

„Ik wist 't niet,” zei Esther kleintjes. „Is het noodig, dat u mijn teugel vasthoudt?”

De merrie verzette zich, daar ze haar kameraad na wilde.

„Ja,” zei Jack. „Misschien zou ze op hol slaan en misschien ook niet; dus neem ik 't zekere voor 't onzekere. Houd den toom wat lossere; u irriteert 't dier. U bent erg lichtzinnig geweest, miss Vancourt. U had 'n ernstig ongeluk kunnen krijgen. Als u wilde paardrijden, waarom hebt u dan niet eerst lessen genomen?”

„Wie zou mij les kunnen geven?” vroeg Esther. „Ik wist heelemaal niet, dat 't gevaarlijk was.”

„Ik zal u les geven,” zei Jack onnadenkend.

„O, maar zou dat niet lastig voor u wezen?” vroeg Esther met een voorgevende nederigheid, welke echter aan Jack verspild was.

„Eigenlijk wel,” zei hij. „Maar dat kan me niet schelen. Beter dan dat u op zoo'n dwaze manier uw leven waagt.”

Ze kwamen nu bij de boerderij.

„Als u klaar bent met uw standje, mr. Gordon, dan rijd ik naar huis,” zei Esther met een gevaarlijke liefthalligheid.

„Best,” zei Jack. „Ik rijd met u mee.”

Ze gaf geen antwoord, maar toen ze bij het portiershuis kwamen, kwam mrs. Martin naar buiten met Nettie op den arm; en toen het kind Jack zag, schreeuwde ze van plezier.

„Hier ben ik, Jack,” riep ze. „Heelemaal klaar!”

„Ik kan je nou niet meenemen,” zei Jack. „Ik beloofde, dat ik haar 'n poosje dragen zou,” verklaarde hij Esther.

„U mag uw woord niet breken,” zei ze dadelijk. „Ik kan best alleen naar huis rijden.”

„Neen,” zei Jack. „Maar 't is niet ver meer — u kan lopen. Ik vertrouw u anders niet uit m'n oogen.”

Zij trachtte hem uit de hoogte aan te zien, maar dit gelukte haar niet al te best.

„Goed,” zei ze, „dan loop ik.”

Jack gaf de beide paarden over aan de zorg van Georgie, nam Nettie op z'n arm en naast elkaar liepen hij en Esther op *Vancourt Towers* toe. Ze waren beiden zeer stil, maar Nettie zorgde voor de conversatie.

„Ik dacht, dat je nooit kwam, Jack,” zei ze, „maar ik heb niet gehuild, want moeder zei: Jack komt stellig, zei moeder, want hij heeft 't beloofd en dan doet hij 't ook vast, zei moeder. Je draagt me fijn, zeg! Sterk is hij, hè miss Vancourt? Vindt u hem ook lief? Ik hou zoo veel van Jack! U ook, miss Vancourt?”

Het bloed stroomde naar Esther's wangen, maar Jack scheen volkomen kalm.

„Hoor eens, Nettie, kleine meisjes mogen niet zoo veel vragen!” zei hij.

„Nee?” zei Nettie. „Nou Jack, maar ik vind jou lief en zij moet je ook lief vinden, omdat je zoo aardig bent.”

Jack gaf geen antwoord, maar deed haar even verzitten op zijn arm. Ze kwamen nu in het bosch, en Esther hield 't hoofd gebogen, want de vraag van het kind had haar verlegen gemaakt.

„Is ze niet zwaar?” vroeg ze. „Laat mij haar ook eens dragen.” No. 12

„Ze is zoo licht als 'n veertje,” verzekerde Jack. „Je zit toch makkelijk, hè Nettie?”

„Fijn!” zei Nettie. „Je moet eventjes bukken, Jack, dan krijg je 'n kusje.”

Jack boog z'n hoofd en zij kustte hem.

„Moet jij hem geen kusje geven, miss Vancourt,” vroeg Nettie toen. „Moeder zei, dat je misschien verongelukt was, als hij je niet geholpen had, zei moeder. Hij heeft je paard vast gehouden op den berg, zei moeder.”

Esther kleurde hevig. Jack legde zijn hand op den mond van het kind en zei kalm:

„Hou je mond, Nettie. Je praat allemaal onzin.”

Maar ofschoon hij kalm was, Esther trilde en onder haar lange wimpers keek ze naar hem op. Jack zag dien blik niet, maar hij werd gezien door Kate Transom, die, verscholen achter een boom, naar hen stond te kijken. Ze was aan 't houtspokkelen geweest en ze was terzijde gaan staan, toen ze hen zag aankomen. Zij ving den blik op, die door Jack niet werd opgemerkt, en hij werd als een mes, dat haar doorpriemde. Haar gezicht werd doodsbalek en zij drukte de rechterhand op haar hart.

ELFDE HOOFDSTUK.

Terwijl Esther door het bosch wandelde met Jack en de kleine babbelkous, was de bruine naar huis gerend met even weinig égarde voor den man op zijn rug, alsof hij 'n vlieg was geweest. Mr. Selby Layton hield zich krampachtig vast aan de manen, maar niettegenstaande dat, vloog hij bijna over den kop van het paard heen, toen het opeens voor de deur van zijn stal bleef stil staan.

Giles en 'n paar staljongens schoten aanstonds toe en mr. Selby Layton wist van het paard te komen en keek met een mengeling van angst en woede naar het haterlijke dier. Hij baadde in het zweet, dat in een vies stroompje van zijn gloeiend gezicht afdroop; zijn boord zat los, zijn das zat scheef, en hij beefde nog van angst en uitputting; hij zag er inderdaad zoo beklagenswaardig uit, dat zelfs Giles, ondanks zijn misprijzen, bijna medelijden met hem had.

„Dat paard is een kwaadaardig beest en vreeselijk gevaarlijk,” zei mr. Layton, toen hij kon spreken. „Hij sloeg op hol en ik had m'n nek kunnen breken, als ik me niet in 't zadel had weten te houden.”

Giles was te goed getraind om zijn misnoegen te doen blijken.

„Dat spijt me, meneer; hij is anders nog nooit op hol geweest; hij is wel wat vrij, maar hij hoeft enkel wat strak gehouden te worden. Waar is Miss Vancourt, meneer? Ze is toch veilig, hoop ik?”

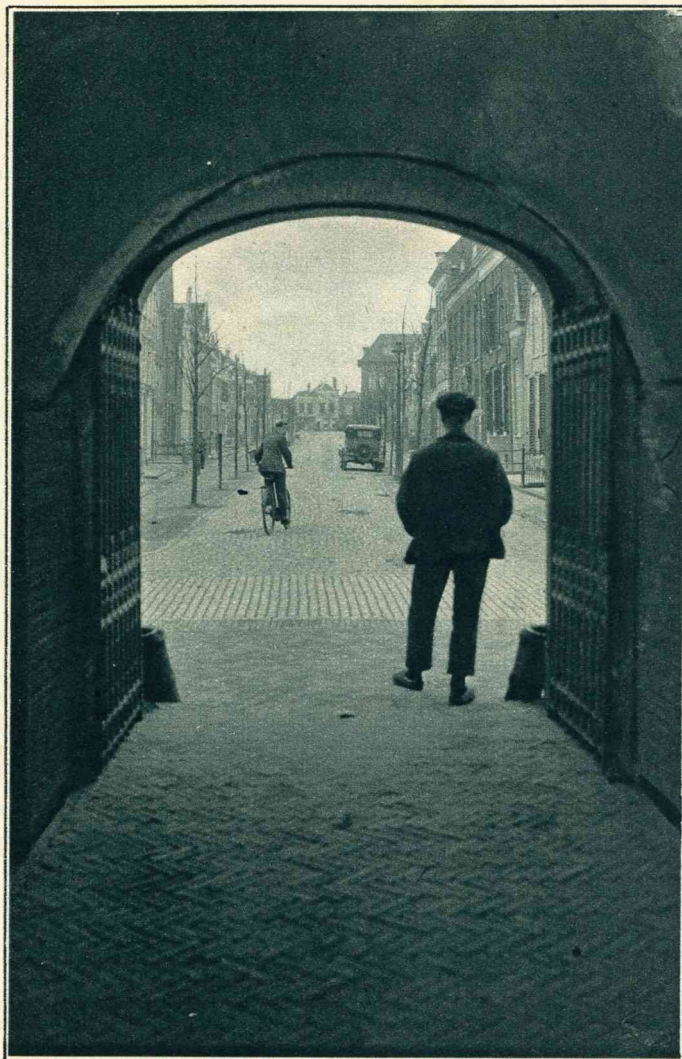
Selby Layton was te zeer bezig geweest met het denken aan zijn eigen veiligheid, om ook nog aan die van Esther te kunnen denken. Nu keek hij rond, alsof hij dacht, dat ze vlak achter hem was.

„O ja,” stamelde hij. „Ze reed achter me. Haar paard was heel rustig.”

„Miss Vancourt komt door het bosch, meneer,” zei een van de staljongens. „Ze loopt.”

Selby Layton zou er heel wat voor hebben over gehad, als hij de oogen van Esther — en alle andere oogen — in zijn tegenwoordigen toestand had kunnen ontwijken; maar dat was niet mogelijk. Dus liep hij haar tegemoet, terwijl hij z'n boord weer vastmaakte en z'n das recht schoof en trachtte zijn zelfbeheersching te herwinnen.

Inwendig was hij nog vol woede en zelfverwijt. Het was dom van hem geweest, zich

Onder het poortje door te Middelharnis.

VROUWENLEVEN

Cloche-model van zwart vilt met 'n wit veeren-motiefje als garnering.

Een OMWENTELING op Hoedengebied

Als we de nieuwste Parijsche hoeden de revue laten passeeren, vragen we ons af, of we nu werkelijk geheel en al zullen terugkeeren naar de mode van een vorige eeuw.

We hebben weer lange wijde japonnen met strooken: nu krijgen we ook weer veeren op onze hoeden. En dat niet alleen, ook de hoedenvormen schijnen een algeheele omwenteling te ondergaan.

Het model van onze eerste afbeelding mogen we wel beschouwen als een overgang van het kleine nauwsluitende hoedje naar het empire-model dat de nieuwe mode voorschrijft. Dit cloche-model van zwart vilt, van achteren en opzij omgeslagen, is van het modehuis Hélène Julien. Ter garnering heeft het een (gelukkig!) nage-maakt vogeltje van witte veeren. Het is een eenvoudig en gemakkelijk modelletje, zooals dat bij ons, Hollandsche vrouwen, over het algemeen in den smaak valt.

Maar we houden ons hart vast bij de aanschouwing van het tweede model, dat ontworpen werd door Hélène Corbett. Zouden we werkelijk weer terug moeten naar dergelijke dingsigheidsjes? En hoe moeten wij, nu eenmaal gewend aan hoeden welke vast het hoofd omsluiten, die dingen op 't hoofd houden? Dreigt ons weer een periode van hoedenspelden?

Och, misschien zal het zoo'n vaart niet loopen: het is best mogelijk, dat die hyper-moderne modellen slechts door heel enkelen zullen worden gedragen, en dat slechts 'n soort overgangsmode werkelijk in de gratie zal komen.

We mogen toch zeker wel van onze hoeden eischen, dat wij ze met gemak en genoegten kunnen dragen?

Nu zijn er gelukkig verschillende nieuwe modellen, 'n ietsje grooter en 'n ietsje minder schuin gedragen dan het hierbij gereproduceerde hoedje, welke aan die eischen voldoen en die werkelijk sierlijk zijn, al lijken ze ons ook te behooren tot een vroegere periode. Maar doen onze moderne japonnen ook niet aan vroegere periodes denken?

Ter illustratie hiervan nog een derde foto, afbeelding van een modern toilet, dat bij een trouwpartij in de groote Parijsche wereld zeer de aandacht trok. Het kleine hoedje, met de sierlijk op-

gezette struisveeren, geheel en al zooals we het op oude platen kunnen bewonderen, past zich volkomen aan bij de moderne japon, die trouwens ook, in allerlei details, herinnert aan voorbijgane modes.

Veeeren van allerlei genre worden voor de garnering der moderne hoeden zeer veel aangewend. Simpele rechte veeren omgeven den rand van 'n aan den linkerkant coquet opgeslagen hoedje en pieken rechts, ongelijk van lengte, naar buiten. Van kleine veeren worden fantasie-vogeltjes gemaakt en groote volle struisveeren gelden weer als buitengewoon chique.

Ook het kleine hoedje onzer afbeelding, dat door de ontwerpster 'n Louis XI-model wordt genoemd, heeft als garnering een van achteren neerhangende struisveer in drie tinten. Kleine driekantige steekmodelletjes, schuin op het hoofd gedragen, met 'n veer of een fantasie van veeren

Louis XI-model van zwart vilt met struisveer in drie tinten.

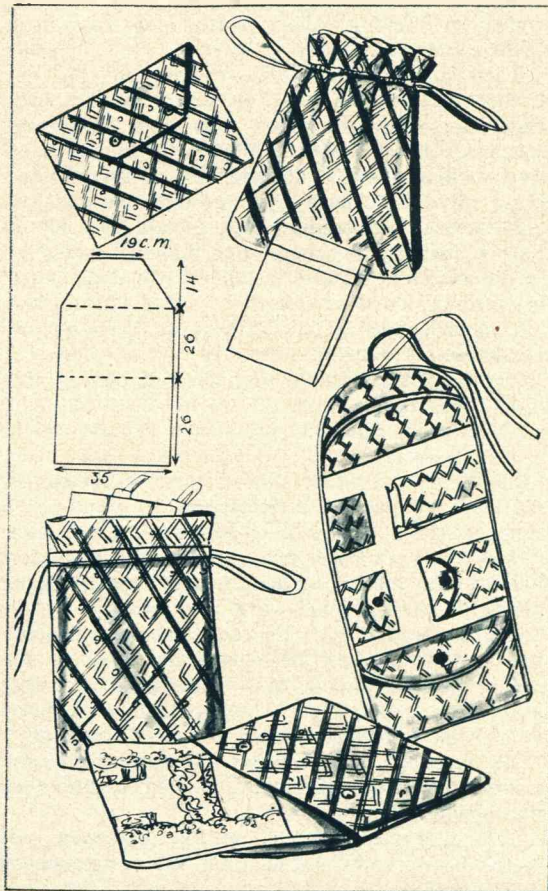
opzij neerhangend, zijn zeer in de gratie, en vaak wordt een detail van die aardige kleine hoedjes ook in de garnering van de japon gevonden, of in een andere bijkomstigheid van het toilet. Is zoo'n hoedje van zijde, dan hoort er soms 'n kraagje bij of 'n kleine pèlerine of 'n tasje.

Een of andere overeenkomst tusschen verschillende deelen van 't toilet behoort de goed gekleede vrouw in elk geval te hebben. Er zijn immers handschoenen met bij-behoorende tassen. En sierlijke schoentjes van krokodillenteer zien we met bijpassende tassen en ceinturen.

In elk geval kan er altijd eenige overeenkomst wezen, al is 't maar in kleinigheden, zooals in den aard van corsage en hoedgarnering, in de kleur van 'n halsketting en die van andere versierselen in gespen van schoentjes en ceintuur en zoo al meer.

Het is juist dat bij-elkaar-behooren, al is 't slechts aangegeven door 'n enkel kleurentoetsje hier en daar, dat het geheel „af" maakt.

PAULA DEROSE.

Voor de Reis!

Een reisgarnituur om zelf te maken.

Van den nachtzak zijn bij het voorbeeld de maten in centimeters aangegeven. De voering van batist wordt aan den binnenkant tegengestikt. Op de stippellijn wordt de tasch omgevouwen, de zijanten worden aan den verkeerden kant dichtgestikt, of aan den goeden kant met een biesje van hetzelfde omgewerkt. Twee knoopsgaten vormen de sluiting.

Voor den lingerie-zak wordt een strook genomen van

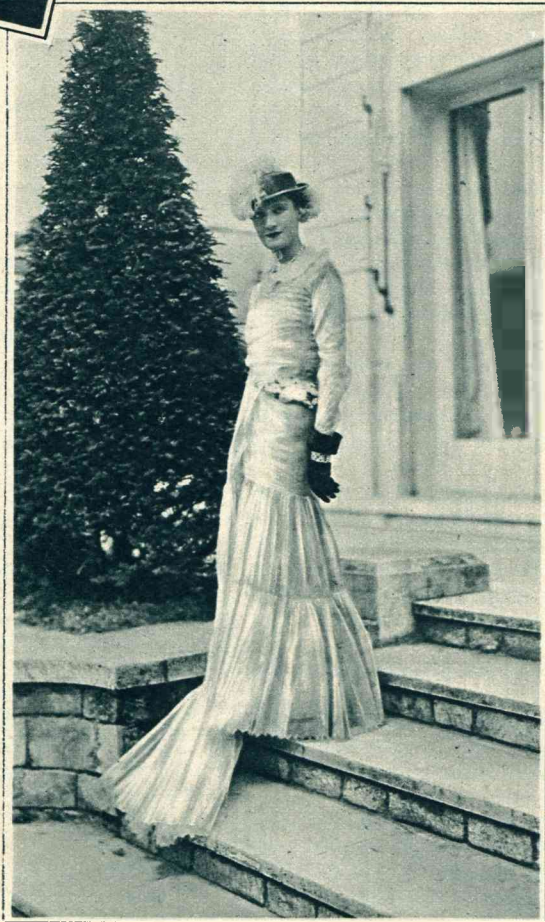
85 42 c.m.; de zak wordt gevoerd met batist en van boven ingehaald met een lint.

Tenslotte nog 'n handige reiszak, waarin we verschillende benodigdheden kunnen doen.

De rol kan gemaakt worden van cretonne; een overzicht wordt gegeven op de teekening.

Cretonne, linnen en voering worden op dezelfde grootte geknipt, het linnen komt voor stevigte tusschen de voering en het cretonne, de zakjes worden geknipt van cretonne en op de voering en het linnen gestikt, hetwelk precies op elkaar gelegd wordt. Zijn alle zakjes opgestikt, dan wordt het cretonne tegen het linnen geregen, en 't geheel wordt omgebiesd met boorband.

De rol wordt met bandjes dichtgemaakt.

Een modern toilet volgens oude motieven.

Te Sint Janssteen had Maandag-avond 10 Aug. de huldiging plaats van C. Bogaert, die het wegkampioenschap op de fiets van Nederland behaalde. Ook Ranschaert, die 2e was, werd gehuldigd. Groepfoto tijdens de officiële ontvangst ten Raadhuis.

ZEEUWSCHE SPORT

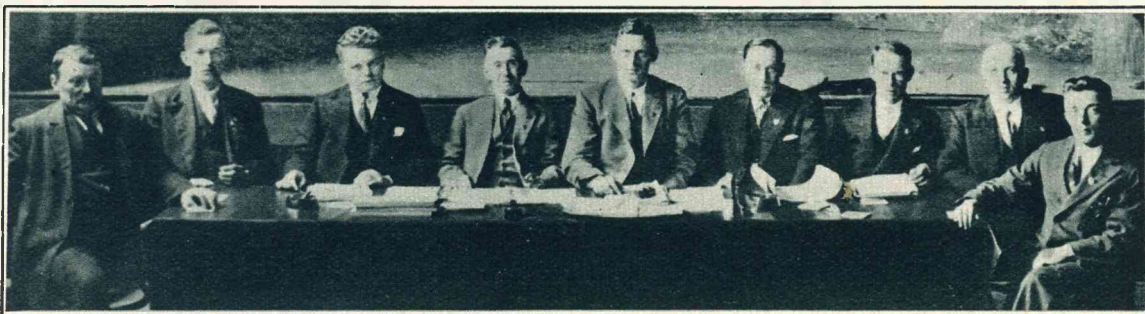
W e hebben een nationalen kampioen in onze provincie. Hij zal ons land vertegenwoordigen op de wereldkampioenschappen, die voor zijn tak van sport te Kopenhagen gehouden zullen worden. Wij weten zeker, dat 90 % van onze lezers en misschien nog wel meer, er niet mee bekend zijn, dat de stoere Zeeuwsche Vlamming César Bogaert, de wielrenner, Nederlandsch kampioen van den weg is. In St. Janssteen, zijn woonplaats, weet men het dan wel en 't heeft aan huldigingen niet ontbroken. Hoe het komt, dat de Zeeuwen met dezen tak van sport, zijn aanhangers en hunne verrichtingen zoo slecht op de hoogte zijn? In de allereerste plaats, omdat slechts een heel klein deel van de provincie er zich voor interesseert en in de tweede plaats, omdat slechts zeer zelden, behalve dan in de in Zeeuwsch Vlaanderen verschijnende bladen, iets omtrent deze sport en haar wedstrijden wordt gepubliceerd. Daarom kennen de Zeeuwen César Bogaert niet, kennen zij niet de kracht van dezen wegrenner. Wij moeten trotsch zijn, zoo'n figuur onder de inwoners van onze provincie te tellen. Hij is de eenige nationale kampioen van Zeeuwschen bodem, die met Moeskops en andere bekenden de Nederlandsche kleuren in Kopenhagen zal helpen hoog houden.

Er schuilen in andere takken van sport geen krachten, die reeds sterk genoeg zijn om met succes op te treden in de wedstrijden om de landskampioenschappen. We denken daarbij aan de atletiek-kampioenschappen, welke pas te Amsterdam ge-

houden zijn. Hoewel enkele verrassingen niet uitbleven, kan toch over het algemeen gezegd worden, dat de favorieten, zij het met middelmatige prestaties, de plaatsen bezet hebben, die hun in de voorspellingen waren toegedacht. Een deelnemer, die, dank zij zijn recordverbetering kogelstooten op de E. M. M.-wedstrijden, met belangstelling door de Zeeuwen gevolgd werd, heeft op dit nummer teleurgesteld en in Kamerbeek, ook

pioenschappen was het oud E.M.M.-lid Jac. Boot, die zich, na van Welsenens en de Boer, derde wist te plaatsen op het nummer verspringen met een sprong van 6.74 Meter. Een fraaie prestatie.

En nu komt de Z.A.B. op 20 en 22 Augustus met zijn kampioenschappen, die een selectie moesten zijn voor de Nederlandsche. Het zout wordt opgediend, als het ei geconsumeerd is. We zullen maar aannemen, dat deze wedstrijden hun waarde behouden uit propagandistisch oogpunt; dat de Zeeuwsche athletiekbeweging hen noodig heeft als de mensch het zout, terwijl het ei i. c. de Nederlandsche Kampioenschappen, den Zeeuwschen Athleten toch nog wat zwaar op de maag zouden liggen. In athletiekkringen was men ook over het programma niet tevreden, terwijl eveneens de datum, precies in de vacaties, becritiseerd werd. Het is nu toch te laat, waarom niet uitgesteld tot September?

De Z.V.B. (Zeeuwsche Voetbalbond) bestond deze week 10 jaar. De jubileerende vereniging hield op Zaterdag 15 Augustus een feestvergadering te Hulst en organiseerde op 16 Augustus een propagandawedstrijd. Foto van het bestuur der jubileerende vereniging. In 't midden: M. Oele, voorzitter, D. Everaard, secretaris en M. Hackenberg, penningmeester.

een oud-bezoeker van de „E.M.M.”-wedstrijden, zijn meerdere moeten erkennen. Kamerbeek werd kampioen met een worp van 13,095 Meter, terwijl Eijker slechts 12.90 Meter haalde. Hierbij kunnen we zonder schaamte onze Zeeuwsche prestatie-kampioenschappen 1930 vergelijken (10.40 M.), en het Zeeuwsche record 11,17 Meter is dan ook nog zoo kwaad niet. Een wereldrecord van 16.05 Meter doet evenwel alle Hollandsche en Zeeuwsche prestaties in 't niet verdwijnen.

Een oude bekende op de Nederlandsche Kam-

De burgemeester van Vlissingen trapt af bij den vriendschappelijken internationalen wedstrijd op Zondag 16 Aug.

Wij hopen op een betere regeling in 1932. Het jaar 1932, Olympische Spelen te Los Angeles. Zullen de Nederlandsche atleten er heen gaan? Dat zal afhangen van het Nederlandsche Volk, n.l. of het Olympisch comité genoeg steun ontvangt om de zaak te kunnen financieren (o.a. loterij). De Nederlandsche Regeering is nog niet zoover als de Fransche, dat zij door 't beschikbaarstellen van de benodigde gelden toont, het nut van de sport in te zien.

Op 15 Aug. werd te Hulst in de stationswijk een baancoers van 75 K.M. gegeven, waaraan zeer vele renners deelnamen, zowel uit Zeeuwsch-Vlaanderen als uit België. De aankomst der eersten bij de eindstreep. Winnaar werd een der Belgen.

De V. C. Vlissingen organiseert nog steeds internationale wedstrijden. Zaterdag 15 Augustus was de voetbalclub Espérance uit Tubize bij Brussel te gast en Zondag 16 Augustus een club uit Halle. Voor den wedstrijd werden door de beide aanvoerders herinneringen aangeboden

Te Verseke werd Zaterdagavond een wedstrijd gespeeld tusschen Ajax van Verseke en Zurenborg Sport van Antwerpen. De Verseksche club won met 4-3.

Ondanks het minder gunstige weer mogen V.V.V. en de Winkeliersvereniging van Terneuzen terugzien op een groote drukte tijdens de georganiseerde winkelweek en daaraan verbonden optocht.

FEEST TE TERNEUZEN

Bie ons op 't durp

XII

't Is kerremis op 't durp. Vroeger deejen ze die inluu'en, mae dà doen ze teegwoordig nie mè. Mae de kerremisse is toch a heel nie mè, wat 'at 'n ewist is, ee? Dà was in mien tied aars, zou 'k zò dienken. Je gieng dan mie 'n 'eële kooie joengens en meiden op stap, en j' à dan om zò te zeggen 'n vast pregram, mae da's alles of'elopen. Nee, 't is niks mè. En dae kom nog bie, dà de menschen gin centen mè èn. Ze gaen vee mir uut, den lesten tied. En vroeger spaerden de menschen alles bie mekaere, alleenig voo de kerremisse en d'aarre 'oogdaegen. Noe, ik bin d'r nie 'ewist. Nee, ee, vulder ouwentjes 'oren dae nie mir tuus. De vrouwe ei me nog overg'aale om één aevend mee te gaen. Je mò weten, dat 't bie ons de gewente is, dat één aevond d'ouwe menschen òk nog 's gaen dansen bie Verton op 't durp. Dan speulen ze niks as ouwerwetsche dansen, walsen en polleka's, en dan de beentjes van de vloer, ee? Mae ik 'ad ik d'r gin zinnig'eid in. Vrouwe, èk 'ezeld, gae jìe mae dansen, mae ik bluve tuus. 'k E' wee last van de rimmetiek.

Zòe, ei je wee 's wat? zee ze. Jie kriegt altied rimmetiek 'ad 'n aar is uut wil.

Ik zegge: gee mien noe mae 'n glaesje meekrap op brandewien, da's 't er goed tegen, en gae jìe mae dansen.

Alleenig zeker? vroeg ze kwaed. Ik zegge ik: Ga jìe mae mie Piet van Sluus mee of mie Jan Koeter, 't kan mien niks verschillen. En dat 'ei ze toen 'e daen. Afijn, ze kwam 's nachts om vier uure tuus, en z' à zò vee plezier 'ad; ze zag 't er glad rood van. Ik zegge: j' ei toch nie te vee glesjes roole liefde 'e dronken? Mae toen wier ze kwaed, en ze zee gin woord mè. En dà duur noe à drie daegen, en 'k èn d'r glad gin spiet van. Die vrouwliën toch, ee?

Mae dat èk je nog nie verteld, dazze vannacht in'ebroken èn bie Pietje Vermeule. Pietje is nog fermielje van m'n, mae toch erg varre, en dae èk òk àwee gin spiet van — wan gierig dà dat wuuf dannis is! Ze loopt in 'uus altied op d'r bloate poaten, anders slieten d'r kousen te vee, zei ze. En d'r anden wascht ze altied in de melk, wan dà proef je toch nie, en waeter kos wè gin geld, mae de pompe sliet d'r van. Toen d'r man 'esturven was, wou z'n laeten begraven in 'n kist van ouwe planken van 't verkeskot. De knecht most die tummeren, mae den diej'n verdijde'n èt. En z'n orrelozie en knoapen, eit ze d'n eigesten dag nog verkocht. Afijn, je begriep wè wà voo 'n mensch à tat is!

Noe, midden in den nacht 'oorde ze zòn vremd geluud, en 'eur uut bedde mie 'n zwaere klippel. En verentig, in de mooie kaemer stieng 'n vint, die d'r mie de pooke te lief gieng. Mae de dochter was zò achterdeure uut, en die an de velwachter. Die kwam dan 's op z'n kousses an 'ebiesd, mae ióen was 't nie m' noadig, wan de vint 'ad 'm 'esmeerd. Mae 'um à toch nog geld mee'enomen, en toen Pietje dà 'oorde, kreeg ze drek 'n beroerte. Z'is noe w' 'n bitje in d'r ouwe doen, mae dazze d'r centen kwiet is, dà vergiet ze nooit.

En noe èk mae 'n aarre griengel op de voordeure laeten maeken, wan z'n kaerel werk nog à 's in de fermielje, en à èk noe nie vee geld, och nee, ee, ienkel z'n spaerdutje. Ik zou ik 't toch nie graeg kwiet willen wezen, 't is à zwaer genogt mie de mayonnaise in de landbouw.

Noe, 'k scheet d'r mee uut, wan de vrouwe ei biest 'emaekt, da's melk van 'n kalfskoeie, mò je weten, en dae bekom je wee 'n bitje van. De kerremis is verbie en de rimmetiek vanzelfs òk.

Tot komende weeke,
PIER VAN 'T HOF.

De Terneuzensche Winkeliersvereniging „Klimop" organiseerde van 10 tot 15 Aug. een winkelweek, waaraan een reclame-optocht werd verbonden. Bovendien werd ter herinnering aan het feit, dat de schorren, waarop Terneuzen later werd gebouwd, 650 jaar geleden werden ingedijkt, op voorstel van den voorzitter, den heer v. d. Bruele, een vijfjarig plan ontworpen om te komen tot het oprichten van een monument, voorstellend o.a. den neusvorm van het doormalige schor, waaraan Terneuzen zijn naam dankt. Een ander in den optocht herinnerde aan dit plan en gaf 'n afbeelding van het voor 650 jaar ingepolderde schor.

Reclame voor de
Hollandsche kaas.

De „Neuzenwagen" in den stoet, herinnerend aan de inpoldering van het schor, waarop Terneuzen werd gebouwd. Daarachter rolt de ton van het „Nosefonds" voor het op te richten monument.

'n Reuzenbakker
in den stoet.

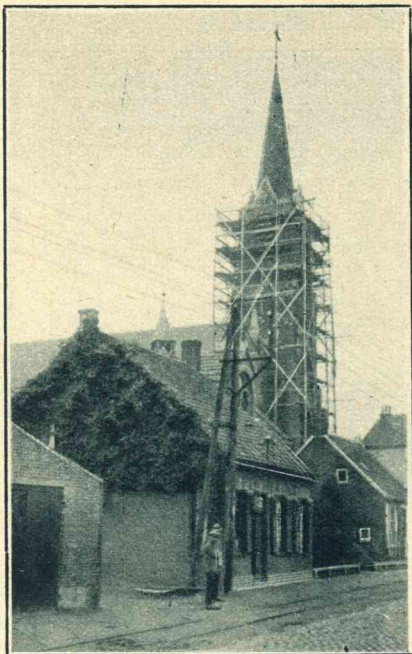

Het symbool van de
Winkeliersver. „Klimop"

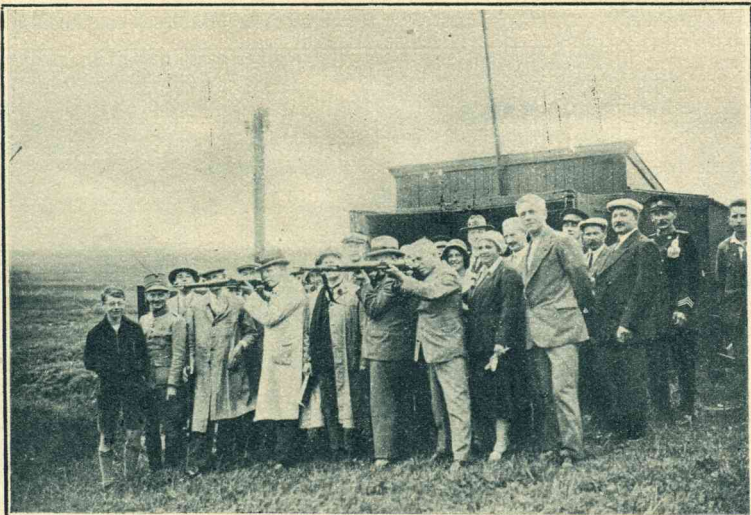

De Terneuzensche meisjes
maken reclame voor zichzelf.

Het kerkje te Rapenburg wordt gerestaureerd. De toren staat in de steigers.

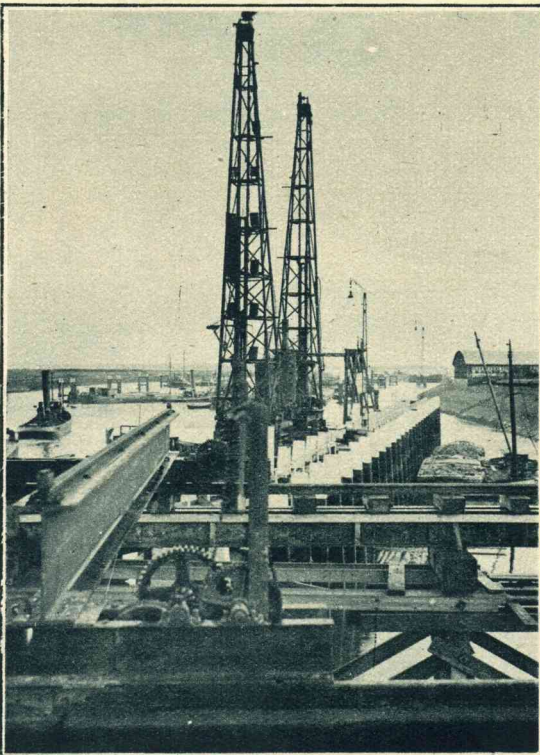

De schietvereniging „Zierikzee” te Zierikzee vierde haar 25-jarig bestaan en organiseerde nationale schietwedstrijden, die groote belangstelling trokken. De opening werd verricht door burgemeester Bannink van Zierikzee.

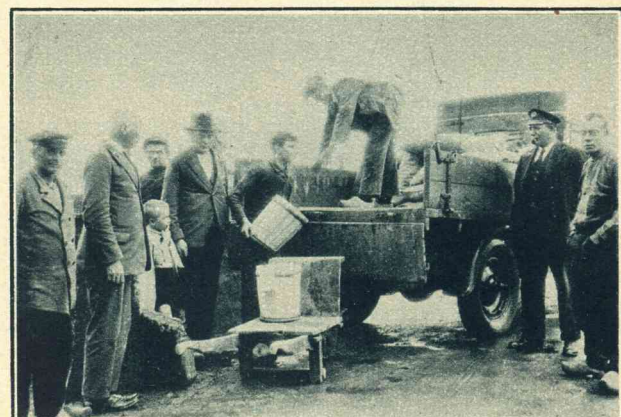
Zeeuwsch Nieuws

Kijkje op de werkzaamheden van de nieuwe vluchthaven te Zijpe, waarvan de dijken binnenkort gereed komen.

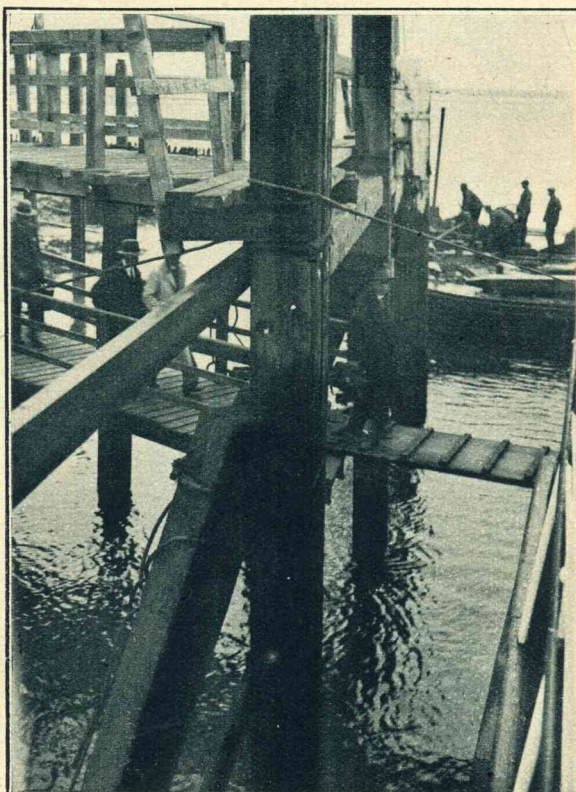
Gezicht op de werkzaamheden aan de sluis te Hansweert.

De Muziekveren. „Harmonie” te Biervliet viert 23 en 24 Aug. haar 90-jarig bestaan. Een foto van het kranige korps en marche.

Te Yerseke is de oestercampagne weer ingeluid. In tegenwoordigheid van burgemeester Gunning werden de eerste exemplaren verzonden.

De heer de Kunger te Borssele, sinds ruim 35 jaar agent der Prov. Stoombootdiensten op de Westerschelde, zal op 1 Sept. den dienst met pensioen verlaten.

Aan het Wolfaartsdijksche Veer wordt een nieuwe steiger gebouwd. Kijkje op de werkzaamheden.

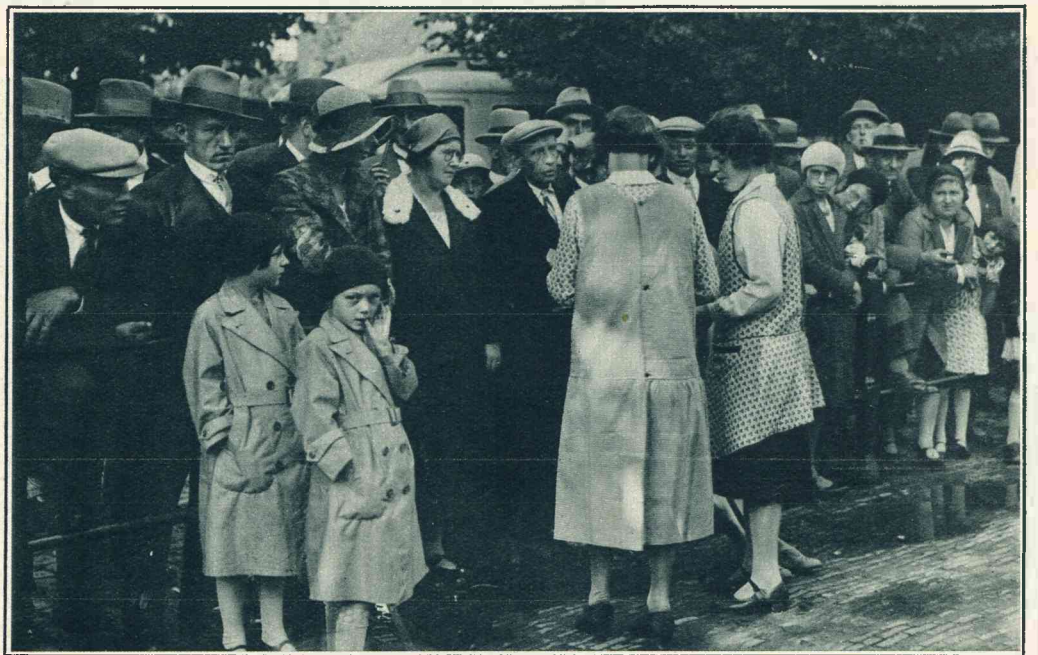
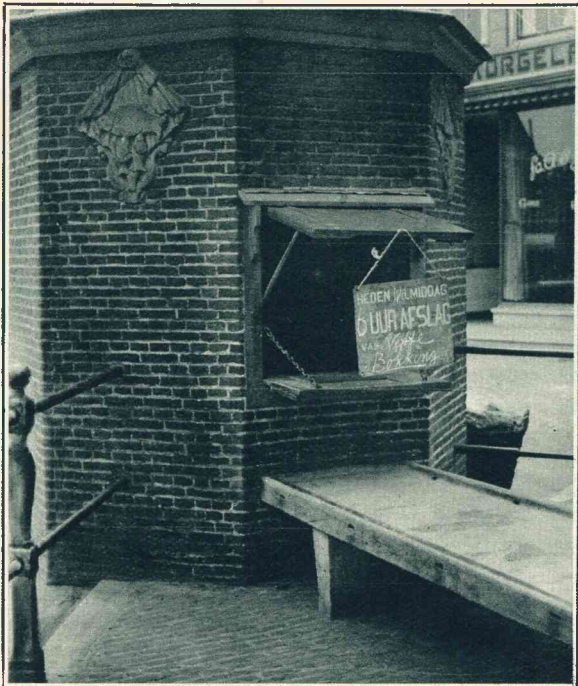
Jan vertelt

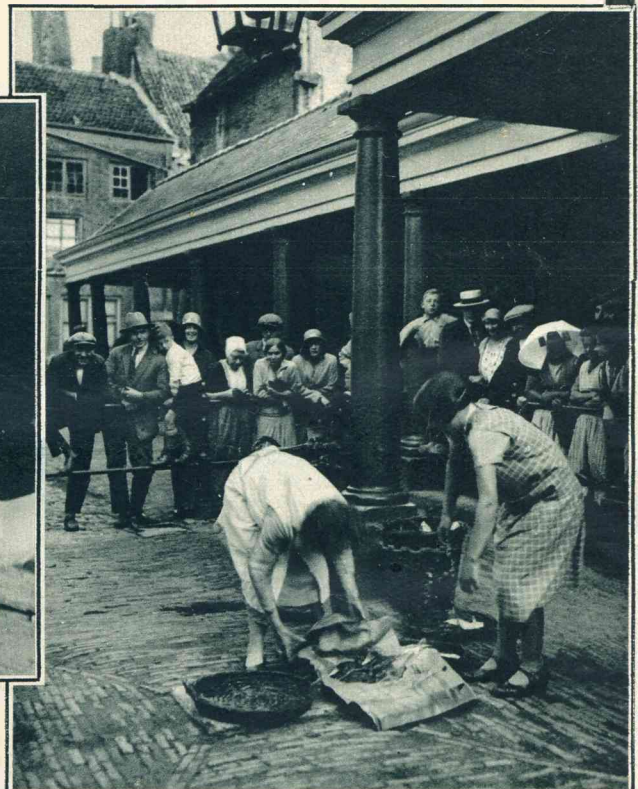
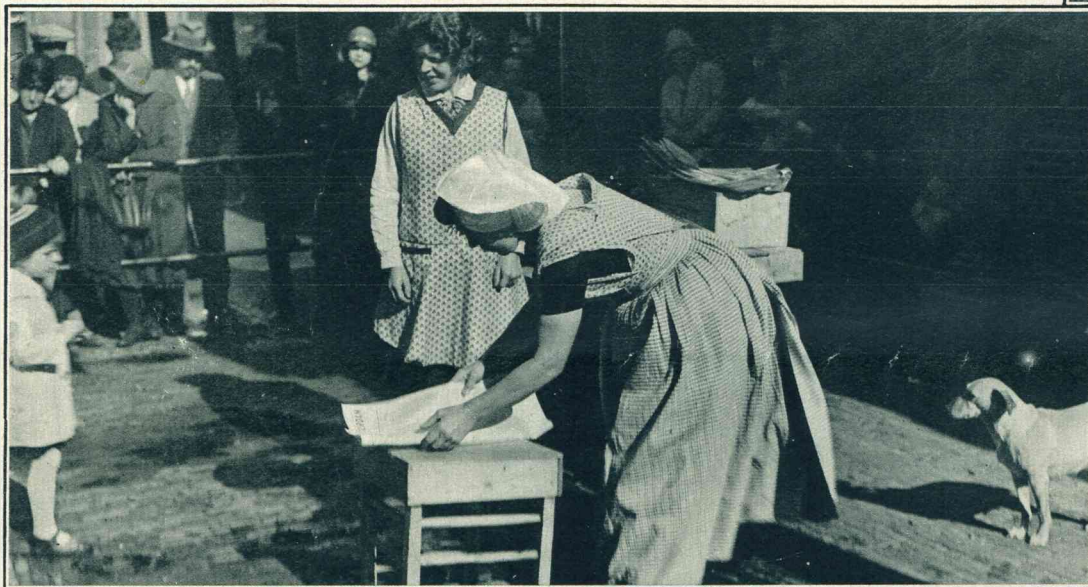
Ik ieëte Jan, en 'k bin geboren,
Da's nog a glad, mè 'k zeg nie wiëer.
Däemee gäe te vee tied verlore!
Dat doe 'k wè is een aare kieër.
'k Bin boereknecht, zo' mō je wete
En 'k diënde ginter op die stee,
Mè, j' eit nog nooit zo' zout 'egele
As ik het bië dien boer dāe dee'!
De vent die kocht een mäeger verke,
Dat wou ie slachte, voe de pot.
Je kust 'r 's äevends niks an merke,
En 's oggens lag 'n dōead in 't kot.
En 't 'a zo' 'n aaklig blaäewe kleure
Foei, 't schuum stieng op zijn verkenssnuit!
Den bāes zei: „Ja! 't most toch gebeure,
Want merge most 'n toch d'r uut!”
Ik kan den boer nie best begriep
En docht 'oe miëen je dat noe, man?
Māer ie gieng drek zijn schēemes sliepe
En zēe: „Jan, geef de zoutpot an!”
En stik voe stik is 't opegete,
Dāe wiëer nie dāt van 't kreging vermost.
En ik at mee, je meugt we' wete,
Māe 'k die 't affijn, om ak 'et most! —
Dāe zou 'k noe nog nie over spreke
As 't di noe bië 'ebleve was.
Māe di gebeure 'iets vlieuweke,
Dat was, docht ik, nog we' zo' kras.
Toen kalfde er bie oēans een koeie!
Tenminste: 'a den 't mēe e dāe,
Māe 't kalf was vee te groēat e groeie
En 'k most iēst om de vieas gāe.
Meniër die kwam en gieng 't ontleeë
't Kalf lag in stikken op de vloer
Want ie 'a 't glad kapot esneē,
Toen a 'ten wig was, zeg ik: „Boer
„Zak mē begrāeve bie de boōmen?”
Māer ie zei: „Vor de weerlicht, Jan
„Bin jie noe gek, of bin j' an 't droōmen
„Schiet op en geef de zoutpot an.”
En 'k za 't m'n leven lank ont'ouwe
Dāe wier wee niks van 't bieest vermost
Een rookbil 'angt er nog in schouwe
En 't andere was mirrikost. —
Bie oēans op 't Of was d'ouwe Siene
Den bāes z'n vader brocht z' a' graōt
't Mensch 'a a' jaren loope kwiene
En leefden van genadebroēad.
Ze telde vuufentachtig jāeren
Dus 't mensch was oud en zonder kracht
En z' 'a de rooze in dr' aēren;
Māe gistre stierf ze, onverwacht.
Toen 'a 'k dat wist bin 'k vee verschrokke
Want 'k docht om 't kalf en om de keu
En mie den duuster bin 'k vertrokke
Want 'k was t'et dāe allange beu!
'k Docht: Nieē! die meug ie zelf opsnoepe,
Noe bi' j' nie glad genoeg voe Jan,
Want deze keer za jie nie roepe:
Toe jongen, geef de zoutpot an! —
Noe ē 'k gin werk, māe 'k wil nie klaēge,
Dāevoe is alied vroeg genoeg
Noe docht ik, 'k most 't ier is waēge:
'k Bin andig mie een eie of ploeg.
Ik bin gezond van lief en leeën.
Ak mot, kan'k werke dag en nacht.
'k E' dāe mie paērd en karr' reēen
En 'k ē nooit 't oogste loēan verwacht.
'k Kan zelf men bleuwe kiel waē wasse
'k Bin 'andig mie griep, spaē en zeis
Māe voe iēen dienik zak alied passe:
Je krieg me noēait an menschevleis.

ZIËEW

Als de vischjes zijn gevangen,
wordt het bord weer uitgehangen.

Dan gaat elke lekkerbek
vast en zeker naar die plek.

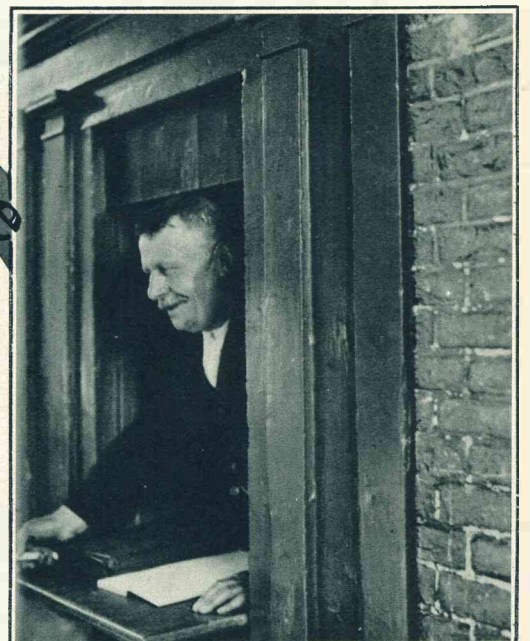
Pak ze nou maar netjes in,
anders is 't niet naar haar zin.

't Zeebanket wordt uitgesteld,
opdat 't iedereen bevalt.

Zeeuwsche
FILM

Keetje telt de centen uit,
veertien centen en 'n kluit.

't Hoofd dat opduikt en verdwijnt
van den man die 't zootje mijnt.

„GROOT-ROTTERDAM”
GEILLUSTREERD WEEKBLAD VOOR
ZUID-HOLLAND EN ZEELAND.

Red. en Adm.: Stationsweg 24. Tel. 50540. Abonnementsprijs: p. week 12½ ct., p. kwartaal f 1.62⁵, p. p. f 1.75;
Voor Ned.-Indië f 7.00 p. jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenland porto extra. Losse nummers
15 cent. Voor Advert. wende men zich tot de Reclame-afdeeling: Keerweerlaan 21—25. R'dam. Telef. 12004.
of tot de Adm. van dit blad. Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken (uitk. f 20.- tot f 5000.-)

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.